

MURAWSKI MAGDOLNA

ABRAKADABRA

Mesék

MURAWSKI MAGDOLNA

ABRAKADABRA

Mesék

Copyright © 2024 Murawski Magdolna

Copyright © 2024 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Szabó Zsuzsanna

ISBN 978-963-7283-69-7

A kiadvány megjelenését támogatta:
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány
Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brodykonyvtar.hu

Szerzői ajánlás

A mesék világa vidám is meg valóságos is. Egyszóval keverednek benne a különféle elemek. Attól még ez a külön világ a leginkább az ifjúságnak való. Ő egyből feltalálja magát benne.

Mi a helyzet a felnőttekkel? Ők meg bukdácsolnak benne és nem értik, mitől állt a feje tetejére minden? Nem éppen. A legtöbben szívesen kukkantunk be egykori gyermekszobánk ajtaján át abba a rég elhagyott világba, annak is a rejtett zugaiba, amelyben valaha olyan jól éreztük magunkat.

A felnőttek ilyenkor mesélnek. És nemcsak tündérmeséket, hanem igaz történeteket is. Az őket hallgató gyerekeknek mindegy az. A lépések a fontosak, amelyek elvezetnek azokon a titkos utakon, amelyek rejtekajtókként nyílnak meg a közönség előtt.

De mit is elemezzük őket ilyen hosszasan? Érti ezt minden gyerek. Ahogyan a mai világot is, amelyben sajnos túl sok a civakodás. De ez nem jelenti azt, hogy a veszekedésgócokat ne lehetne feloldani. Kell a mese végére a boldog, felszabadult érzés, amitől mindenki megnyugszik.

De miért is? Ugye, azt mindenki tudja, milyen felkavaró élmény a rajzfilmek világára jellemző csihipuhi, az öncélú verekedés? Ennek más eredménye nincs, mint az ideges ember, aki aztán belekötne az élő fába is. Akkor minek erre rászoktatni már a zsenge korú gyerekeket is? Nekik még joguk van az önfelelt kacagáshoz, a boldog évődésekhez is. Az az ő világuk, amelybe el-ellátogathatnak a felnőttek is, de csak akkor, ha nem zavarják meg nyugtalanító gondolatokkal.

A gyermekmesék valódi elemei a kópék, vidáman figurázó népmesei figurák, a kedves mosolyú nagyapók, mindent elrendezni tudó nagyanyók. Van még ott keresnivalójuk a népmeseikincs állatszereplőinek, de a köznapi állatbarátoknak is, mint a kutyák, macskák, a kisgyermek otthoni élő játékaik. Minden, amivel játszani lehet, és minden, amiről csak mesélni lehet.

S ha mindez még nem volna elegendő, akkor ott a teremtő képzelet, amely nemigen hagyja korlátozni magát.

Valami azonban mégis adott és nem divatozik. Az itt következő mesék szereplői nagyon is magyarul gondolkodnak. Kell is egy olyan korban, amelyet valósággal elárasztanak az idegen elemek. A hatszázadik másolatról készült hatszázegyedik másolat. Azokat senki ne keresse a Murawski-mesékben!

Nos, együtt játszani és mesélni hívom Kedves Kis Olvasóimat s velük a Nagy Olvasókat is. Nincs más dolguk, mint szabadon futkározni egy sort – képzeletben. Télen is, nyáron is, amikor csak jólesik.

Murawski Magdolna

Zsófi mondja

Zsófi összevitatkozott a barátnőivel. Nagyon nem értettek egyet valamiben. De azért mindenki csak fújta a magáét.

-Te ilyen és olyan! – kiabálta Mari.

-Te felfuvalkodott kis hólyag! – replikázott Tündi.

-Beképzelt majom! – vetette közbe magát Petra.

-Még te beszélsz? – förmedt rá Katika.

De Zsófi egyre csak hallgatott.

A többiek egyre hangosabban kiabáltak. Zsófi rá se nézett senki. Ő meg ült magában és nem mondta ki, amire gondolt. Pedig nagyon szerette volna. Vágyott rá, hogy rá is figyeljenek, ne csak a saját hangját akarja érvényesíteni mindenki.

A civakodásba már a babáikat és egyéb játékaikat is belevonták a kislányok.

A babák megszeppenten pislogtak. A mackók sírtak vagy dörmögtek. A kisbárányok bégettek. A sarokban beindult egy kisautó és néni kezébe kezdett. Egyre feléjük tartott. Aztán sorra végigment minden kislány lábán. Csak bukdácsolt, néni kezébe, de valahogy senki nem akart tudomást venni róla. Idegesek voltak és mind fújta a magukét.

A kiskocsi egyszer csak elhallgatott. Megállt Zsófi előtt és várt. De Zsófi csak ült magába roskadva és oda se figyelt. A kezébe temette az arcát és sírt. Nagyon rosszul esett neki ennyi gorombaság. Pedig nem is mindenki őt szidta. Csak egyre jobban felhergelték magukat és ordibáltak. Végül már arra se emlékeztek, mire haragudtak meg és miért.

Aztán hirtelen mély csend támadt.

A gyerekek összenéztek és nem tudták, mit mondjanak egymásnak.

Mindenki elképedt.

Aztán Zsófi néztek.

-Te meg miért sírsz? – kérdezte Mari.

De Zsófi nem felelt.

Sírt és alig hallotta, mit mondanak a többiek.

Már csak az ő zokogása töltötte be a szobát.

A mackók is vele sírtak, holott senki nem mozgatta őket.

A kisautó ott állt előtte és már nem néni kezébe.

Előbb Mari lépett oda hozzá. Melléült és átfogta a vállát. Utána a többiek.

Mindenki Zsófit vigasztalta.

Már tényleg nem tudták, miért haragudtak úgy meg az imént.

Tündi adott neki egy zsebkendőt.

-Na, most már fújd ki az orrod! – súgta oda békítőleg.

Zsófi elvette a zsebkendőt. Nagy trombitálásba fogott.

A többiek kacagták.

-Tisztára, mint egy elefánt! – kacagott Katika.

Az egész gyerekszoba egy merő nevetéssé változott.

Zsófi meg tovább trombitált.

A lányok majd bepisiltek a nevetéstől.

-Nektek meg mi bajotok van? – kelt fel Zsófi a helyéről, hogy kidobja a zsebkendőt.

-Nekünk?! – visongott Mari.

-De hiszen te bömböltél itt, mikor senki se tudta, miért – méltatlankodott Katika.

Nyílt az ajtó és benézett Gabi néni.

-Mi folyik itt? Mi ez az éktelen lárma? – kérdezte tágra nyílt szemmel.

-Semmi, semmi – szólt egészen közömbös arccal Zsófi. – Csak civakodtunk egy kicsit, de már azt se tudjuk, miért.

-Úgy van, ahogy Zsófi mondja – harsogták kórusban a kislányok.

-Tényleg nem emlékszünk már semmire. Nincsen semmi baj – helyeselt Katika.

-Csak Zsófi kissé a lelkére vette – mondta Tündi.

-Na, akkor csak játsszatok szépen – hagyta rájuk Gabi néni. – De ne zajongjatok annyit, mert a nagypapa sziesztázik. Ha majd felkelt, vele uzsonnázhattok.

Az ajtó csendesen becsukódott.

-Milyen hülyék vagyunk! – mondta Zsófi. – Még felverjük szegény nagyapót álmából.

-Inkább számoljuk ki, melyikünk a leghülyébb – javasolta Mari.

-Antanténusz, szórakaténusz – kezdte Petra.

A kisautó megfordult és visszament a sarokba.

Csak Zsófi nézett utána kikerekedett szemekkel.

2023. november 20.

Csillagom

Bertike elmélyülten játszott. Két fadarab volt a kezében, azokat próbálta összeilleszteni. Többször is próbálkozott vele, de csak nem akart összejönni, amit kigondolt.

Azért ő tovább próbálta türelmesen.

Egy húzás jobbra, egy csavarítás balra, csak csúszkáltak a kis fadarabok, Bertike meg nagy belemerülve figyelte és várta az eredményt. A szeme tágra nyitva, a szája félig nyitva, kissé csücsörítve. Megszűnt körülötte a világ, csak a játéka létezett, ami teljesen lefoglalta.

Megint húzott egyet az egyik fán, a másikat meg jól megcsavarította. Az eredmény ugyanaz: semmi. Ő attól még nem keseredett el. Folytatta a játékot.

Odalépett hozzá a bátyja:

-Te meg mit vacakolsz azzal a gyújtóssal? Mit akarsz vele? Most nyár van, nem kell tüzet gyújtani a kályhában.

-Ez nem is gyújtós – felelte Bertike.

-Dehogynem! – vágta rá dacosan Lajcsi. – Mit tudod te azt! Még csak kis pisis óvodás vagy.

-Nem is vagyok pisis! – vágott vissza Bertike. – És nem a kályhát gyújtom be, hanem szelelek.

-Mi az, hogy szelelsz? Szelelni a kályha szokott, ha rendesen ki van kormozva.

-De ez nem kolmos, és én nem szelelek, hanem szelelek!

-Az meg ugyanaz – nevette ki Lajcsi a kisöccsét. – Kis mulya, még rendesen beszélni se tudsz!

-De tudok! És te meg menjél innen! – lázadt fel Bertike. – Hagyjál szelelni!

Lajcsi csak nem tágított. Elkezdte kócolni a Bertike szép fürtös haját. Közben meg csúfolkodott:

-Bertike kis buta! Szelelni akar, pedig nem is kályha! Hahaha!

-De én akkor is szelelek – görbült le Bertike szája. – És menjél el, mert szólok anyukának!

-Csak azt próbáld meg! Majd jól megtépem a füledet, és máskor nem focizok veled! – fenyegetőzött Lajcsi.

Ez már sok volt szegény Bertikének. Sírva fakadt, hogy csak úgy zengett az egész udvar.

-Nem is kell! Úgyis mindig csalsz. Nem adod ide a labdát, csak te rugdosod magadban! Az nem rendes foci!

Csak folytak Bertike könnyei, és közben egyre kísérletezett a két fadarabbal. Már alig figyelt Lajcsira. A következő csavarintásnál eltalálta a módját és a két engedetlen gyújtósfa egymás mellé csusszant.

Akkor jelent meg az édesanyjuk.

-Mi ez az éktelen lárma? Már megint piszkálsz a kicsit? – fordult Lajcsihoz.

-Nem is piszkálsz, csak folyton böög, mint egy pisis lány.

-Nem is böögök, csak szelelek! – bömbölte Bertike.

-Ugye, hallod, milyen hülyeségeket beszél? Szelelni akar, mint egy kályha! – gúnyolódott megint Lajcsi.

-És mit szerelsz, csillagom? – hajolt le Bertikéhez az édesanyja.

-Autót, mint apuka – hüppögött még kicsit Bertike.

-Nahát, hogy te milyen ügyes vagy! – dicsérte meg Anyuka, és felkapta Bertikét, majd összevissza csókolta a maszatos arcocskáját.

Bertike átfogta a nyakát és azzal se törődött, hogy a két fadarab kihullott a kezéből. Az egyik a járdára, ahol kettéhasadt, a másik a Lajcsi lábfejére.

Lajcsi előbb felszisszent, majd mérgesen belerúgott a fadarabba, hogy az messzire szállt, akárha labda volna. Aztán csak ennyit jegyzett meg:

-Nem is azt mondta, hogy szerel, hanem azt, hogy szelel...

-Na és aztán? – felelte az édesanyjuk. – Mikor te kicsi voltál, te se valami tökéletesen beszéltél. Csak már nem emlékszel rá. Értsd jól, amit a kisöcséd mond! És ne csúfold, hanem inkább segíts neki!

-Na, gyere, csillagom, mossuk meg szépen az arcodat és a kezedet! Csupa maszatos lettél – fordult megint Bertikéhez.

És már vitte is ölben befelé.

Majd hirtelen megtorpant. Pár lépést tett visszafelé. A lehangoltan álldogáló Lajcsihoz ment és magához vonta. Egy percig úgy álltak ott, hármásban, átölelve egymást. Aztán vidáman csak ennyit kiáltott:

-Befelé mindenkinek! Kihűl az uzsonna.

Letette Bertikét, majd összefogta a két kisfiú kezét és maga előtt tolta őket.

Szent volt a béke.

2023. november 21.

A kesztyű álma

Volt egyszer egy pár jó meleg bundakesztyű. Még nem volt senkié, mert nem vették meg. Csak hevert az egyik polcon és a sorára várt. Hogy hátha megveszi valaki és a kezére húzza. Aztán meg mindenféle kalandban lesz része.

Már elég régóta várt ott, a polcon, mert nemigen akadt, akinek éppen zöld kesztyűre lett volna szüksége. Tudjátok, miért? Mert zöld kesztyű általában csak annak kell, akinek van már egy zöld kabátja is. És a zöld színt nem mindenki kedveli. Félnek tőle, nem mindenhez megy a színe, ezért nem lehet többféle kiegészítőt kapni hozzá.

Pedig tudjátok, milyen vagány dolog az, ha valakinek zöld kesztyűje van?

Azt mindenki megnézi.

Azt mondják rá, ez aztán az egyéniség! Mert nem riad vissza tőle, hogy akár csupa zöldbe öltözzön.

De volt egy lány, aki épp ilyen szép zöld kesztyűre vágyott. Csak nem tudta, hol lehet kapni. Ő meg úgy vélte, hogy az a szép fenyőzöld kesztyű csak az ő álmaiban létezik.

A zöld színt is azért szerette annyira, mert gyakran hiányzott neki. Télen meg ősszel olyan kevés szép színt látni a nagy szürkeségtől, és neki ráadásul a szobája is elég sötét volt. Vele szemben állt egy nagy magas ház, az árnyékolta be. Mikor már jó magasan járt a nap, nála még mindig félhomály derengett. Nem is szeretett benne hosszasan üldögélni, mint más gyerekek szokták, inkább átment a nappaliba, ahol a többi családtag is lebzsel.

Azt hitték, hogy társaságra vágyik, pedig legelsősorban fényre vágyott.

De ezt nem árulta el senkinek, nehogy megsértődjenek érte.

Hozzá a hold se sütött be. Ugyanezért.

Mintha az egész világ amögött a nagy magas ház mögött rejtett volna. Pedig Inci tudta, mi van mögötte, hiszen gyakran járt arrafelé.

Érdekes, napközben soha nem izgatta, úgy ment el mellette, akár a közlekedési táblák mellett. Tudta, mit ábrázolnak, azt is tudta, mit jelentenek, de sose figyelt rájuk.

A szép zöld kesztyűre annál többet gondolt.

És akár hiszitek, akár nem, valaki egyszer kileste az álmát.

Karácsony még messze volt, de a Télapó már készülődött, hogy majd megint látogatóba megy a sok gyerekekhez, aki várja. És akkor meglátta, hogy Inci nagyokat sóhajtozik álmában. Aztán meg azt is, hogy amire annyira vágyik, az félrelökve hever egy boltban.

Nosza, indult máris, hogy a két szomorkodót együvé boronálja. Mert hát a kesztyű is álmodott... a maga módján. Egy csinos kis gazdáról meg sok mulatságról.

Télapó aztán alaposabban szétnézett a világban. Mert azt ő is tudta, hogy az Inci piros kabátjához nem fog menni a zöld kesztyű. Talált hát hozzá egy szép zöld kabátot is. Volt ugyanis egy szőrmeárus, akitől korábban rendeltek egy ilyen bundácskát, de valamiért nem mentek érte. Szóval neki is kimaradt az az egy darab, amit aztán soha nem rakott ki előre. Csoda-e, ha senkinek nem akadt meg rajta a tekintete?

No, hát ez megvolna, már csak egy pár zöld csizma hiányzik hozzá!

Biztosan kitaláltátok már, hogy a Téalapónak az is sikerült.

Szent Miklós napján volt aztán nagy álmélkodás! Hogy ez hogy lehet, amikor a legtöbben ilyenkor pirosba szeretnek öltözni, ez az Inci lány meg úgy örül a zöld együttesének, mintha valaki telibe találta volna az álmát. No, ha zöld, hát legyen zöld!

Inci vígan kihancúrozta magát a gyerekekkel az éjjeli havazás után. Mert Téalapó nem felejtette el jól megrázni a szakállát. Incinek olyan jól állt a csupazöld felszerelése, hogy mindenki megnézte benne. El is nevezték fenyőcsemetének.

Úgy kifáradt estére, hogy az édességekre nem is jutott sok figyelme.

Aztán Téalapó még egy szép holdas álommal is megajándékozta. Inci boldogan csodálta, hogy úszik a vízen a hatalmas telehold.

Hát ti ismertek valakit, aki úgy szereti a zöld színt, mint Inci?

Akkor súgjátok meg neki, kitől lehet olyan szép zöld holmikát kérni úgy Szent Miklós napja táján!

2023. november 22.

Cirmos játszik

Cirmos pici korától fogva egy magányos fiatalembernél lakott. Az eredeti gazdái elajándékozták, mert nem akarták megtartani az anyamacska kölykeit. Szép helyre került, sokfelé el tudott kalandozni a lakásban, de nagy bánata volt: a gazdája sokat dolgozott és csak este tért haza. Őt választotta ki a testvérei közül. Megtetszett neki a bundája színe, a szép szeme, ami előbb kék volt, s csak később változott zöldre.

Furcsa volt kikerülni a családjából, elveszíteni a mamáját és a testvéreit. Eleinte sokat sírt ezért magában, amikor a gazdája elment otthonról. De nem hallotta senki, legfeljebb a szomszédok, akik nem kedvelték ezt a szokását, és különösen azt nem, amikor Cirmos időnként rohangált magában. Pedig ez természetes volt. A fiatal állatoknak, de még az embergyerekeknek is szükségük van egy kis mozgásra.

No, hát Cirmosnak ez volt a napi tornaórája. Nem volt neki kötelező, de ő azért művelte szorgalmasan, és közben egyre erősödött. Már fel tudott ugrani az ablakpárkányra, hogy aztán onnan szemlélje, mi folyik odalenn az utcán. Az olyan mulatságos volt neki, mint másoknak a tévzés.

Cicatévé, mondhatnád te erre, de nem biztos, hogy van hozzá kedved.

A gazdája kényeztette. Vett neki saját fekhelyet, cicamászókát, ügyességi játékokat. Mindig betartotta az állatorvos utasításait, helyesen táplálta, elvitte vizsgálatokra, beoltatta, amikor védőoltásokra volt szüksége, vagy ha beteg lett. Csak egy dolog hiányzott a Cirmos életéből: a szabadság.

Az ablakból látta, hogy más macskák magukban grasszálnak odalent, de őt soha nem engedték ki egyedül, mert féltő volt, hogy nem tud majd vigyázni magára. Megkergeti egy

kutya és ő nem tudja megvédeni magát. Elmenekül, eltéved és többé nem talál haza. Rossz emberek bántalmazhatják, a gazdája nem tudhatja, mi lett vele, hová tűnt el.

Nos, hát annyi minden történhet egy tapasztalatlan kismacskával, akit nem az édesanyja nevelt, hanem mindig csak emberek között volt világéletében.

A Cirmos egy idő után elkezdte azt képzelni magáról, hogy ő is ember. Ő is asztalhoz ült, amikor a gazdája evett. Várta, hogy neki is oda terítsenek. Igaz, nem érte volna fel a széken ülve a tányért, így hát ő mindig a legalsó szinten, azaz a padlón kapta a táplálékát. Embervoltát igazolandó ő is felkérdezett az ágyba. Ha családtagok érkeztek látogatóba, elvárta, hogy őt is bevegyék a társaságba. Hogy vele is foglalkozzanak.

Nem is volt ebben hiány. Úgy szerette mindenki különleges természetéért, ami különccnek számított a macskatársadalomban, de elfogadottá vált az emberek között. Különösen szép, emberi vonása volt, hogy kikísérte a vendégeket. Mikor látta, hogy készülődnek, leült a bejárati ajtó mögé és várta, hogy tőle is elköszönjenek. Ha olyan családtagot vártak, akit ő is különösen kedvelt, már jóval előtte várta az ajtónál, vagy felült az ablakba és onnan figyelte, mikor érkezik meg végre.

Szobamacska lett belőle, de még mindig szeretett játszani. A gazdájával is, meg amikor magában volt. Felment a vasalóállványra, azon aludt napközben. Aztán egyszer csak kipattant a szeme, futott néhány kört, majd fel a konyhaablakba, ami jó magasan volt, magasabban, mint a gazdája feje. Tulajdonképpen csak egy kis szellőztetőablak volt, rajta szűnyogháló, ám mögötte érdekes lények laktak. Folyton röpködtek, napjában százszor is visszazálltak és a csőrükben hoztak valamit.

No, hát sejthetitek, hogy egy fecskéfészek lakói voltak ezek a Cirmos számára különös lények, és a fiókáik etetésével voltak elfoglalva. A Cirmos jelenléte zavarta ugyan őket, de később megszokták, hogy őket nem bántja, csak szemlélődik, mint némely ember szokta, hát tették tovább a dolgukat. Sürgette őket az idő. A kicsiket fel kellett nevelni, majd repülni tanítani, hogy együtt szállhassanak el egy másik vidékre, ahol telelni kell, amikor itt hideg lesz és nem marad több enivaló.

Azért tudjátok, hogy minden macska ragadozó, és ösztönösen tesz olyan mozdulatokat, amikkel halálra rémítheti a nála kisebb állatokat. Szóval időnként mégis ráhozta a szívbajt

szegény fecskékre. Ha utánuk kapott, olyankor szúnyogháló ide vagy oda, elmenekültek. Cirmos meg másfelé nézett szórakoznivaló után.

Legyeket fogdosott, amik ajtónyitáskor szökhettek be az erkély felől vagy a bejárati ajtón keresztül. Például amikor a gazdi bevásárolt és annyi holmit hozott fel az emeletre, hogy többször is fordult. Cirmos olyankor tudta, hogy neki is jutnak majd finom falatok.

És ha ez a hatalmas ember, aki vele lakik ebben a nagy, de cicamértékkel mégse olyan nagy lakásban, majd pihent egy kicsit, játszani fog vele, de az se baj, ha csak a számítógép elé ül, ő meg az ölébe telepedhet. Neki ott olyan kellemes bizsergést okozó sugárzás terjed, amitől előbb elalszik, majd miután alaposan feltöltekezett, futkározni támad kedve, hogy csak úgy kacagják.

De mit csúrrjuk-csavarjuk tovább a szót... játszik. Előadja egy cicapantomimmal, hogy várta haza, s hogy milyen végtelenül hosszúnak tűnt az idő, mire megjött az a Drága Nagy Ember s aztán újra együtt! Hurrá! És ez így ment mindennap, amíg valamelyikük meg nem unta.

Akkor meg úgyis történt megint valami, amiből lehetett tanulni valami újat.

És Cirmos így játszott és újra játszott, mert neki erről szólt az élet.

Még akkor is, amikor később szép díszes macskapórázt kapott és közelebbről is megszemlélhette, amit azelőtt csak odafentről, az ablakból látott.

Azért addigra már annyira megszokta a szobacicaságot, hogy fentről szívesebben szemlélte a világot. Talán mert mint minden macska, Cirmos is úgy képzelte, hogy az a lakás egészen az övé, no meg kicsit a gazdájé is.

Nem volt ő önző, ne higgyétek!

Miért? Ti nem hiszitek talán, hogy a gyerekszoba, amiben laktok, az csak a tietek? Hogy aki oda belép, az csak vendég? Na, ugye?

2023. november 23.

Mesék a kertben

Nagyapó szívesen üldögélt a kertben az unokáival. Leült egy kényelmes székre, az ölébe vette valamelyik lurkót és elbeszélgetett vele. Aztán csatlakoztak a többiek is. Körülvették őket, leültek vagy leguggoltak eléjük és hallgatták a meséket, amelyekhez fogható senki mástól nem hallottak még. Olyankor elhallgattak a madarak is, mintha nekik is tetszene a nagyapó újabb története.

Közelebb jött a vörösbegy és csak fülelt, mintha ez volna az egyedüli dolga, nem pedig a fiókái etetése. Úgy hallgatta a mesét, mintha csak el akarná tanulni, mivel csitíthatná el ő is időnként az örökké éhes és hangoskodó kicsinyeit. Hanem hát hiába a mese, mikor éhes a kis csapat! Azt a hangzavart nem csöndesíti le semmi más, mint a nagy kövér kukacok, hernyók és kártékony bogarak.

Ezen a véleményen voltak a cinegék is, amelyek szintén a kert lakói voltak. Télen etették őket, hát itt maradtak kis kertészeknek, hogy meghálálják a gondozást. Merthogy a növényvédelmet onnantól ők látták el. Ahol madarak tanyáznak, ott nem kell permetezni. Gondosan begyűjtik ők a legravaszabb férget is. Még csak a konkurenciától se félnek. Jut is, marad is, terem elég rovar a kertben. Csak a buták irigykednek, nekik ne csipogjon senki ilyeneket!

Nagyapó egyszer egy csodálatos kertről mesélt a gyerekeknek. Egy olyan ősvadonról, ahol minden magától termett meg. Nem volt kertész, nem lakott benne senki, csak a növények meg egy furfangos vörösbegy a családjával. Ők ugyan nem tartották munkának azt, amit a kertben végeztek, és jól megvoltak a többi lakóval, azaz a növényekkel, amelyek viszont a protektoraiknak tartották a vörösbegy családot. Igaz vitát sem nyitottak a kérdés fölött, csak éltek boldogan. Burjánzottak és terebélyesedtek, hogy végül már a kerítésen kívülre is lógtak a hajtásaik. Igaz, az se tűnt fel senkinek, mivel a kerítés voltaképpen egy nagy magas kőfal volt, amit úgyse tudott volna megmászni senki emberfia. A kaput se láthatták a sűrű szövevénytől, amelyet a borostyán font köré. Hiszen épp azért tette az okos

kapaszkodónövény, nem gondoljátok?! Védettek voltak minden kíváncsi tekintettől, rossz szándékú alaktól, aki úgymint mindig csak rosszban sántikál.

A madarak ugyan eljártak máshová is, a kerítésen túli világba és ott csicseregtek erről-arról, de azt nem értették az emberek. Volt, aki azt hitte, hogy csak a megszerzett eleségről ficseregnek, mások, emelkedett lelkek meg úgy vélték, hogy az Urat dicsérik, vagyis hogy zsolozsmáznak, úgyhogy a titkaikat nem tudhatta meg az emberek közül senki.

Hanem egyszer minden titokra fény derül. No, nem a madarak pletykálkodása miatt, hanem mert akadt valaki, egy szegény, magányos lélek, aki épp ilyen búvóhelyre vágyott, mint ez a titokzatos kert. S nem azért, hogy elvegye a madaraktól és a növényektől, hanem hogy ő is ilyen paradicsomi boldogságban élhessen zavartalanul.

Aki nagyon vágyik a boldogságra, az előbb-utóbb elindul, hogy rátaláljon. Elzike is ilyen elszánt kislány volt, hát kijutott neki is az útkeresésből. Csak ment, mendegélt, amíg el nem jutott egy csodás városba. Annak is a kapujához, amelyet valami oknál fogva hatalmas sárkányok őriztek.

Elzike tudta, hogy neki most túl kell jutnia ezen az akadályon, de úgy megszeppent a behemót sárkányok láttán, hogy meg se bírt szólalni, amikor azok a kiléte felől érdeklődtek. Csak nézett rájuk kikerekedett szemekkel, de a nevét azt nem árulta el.

Jól is tette, mert nem tudni, hogyan, de valaki kiadta parancsban a sárkányoknak, hogy egy Elzike nevű kisleányt nehegy beengedjenek a Sárkányos Kapun, mert különben tömlöcbe vetik őket. Hát ezért is faggatták olyan hévvel, mert tudták jól, hogy igen mély a sárkánybörtön, és onnan nem szabadulhatnak semmiképpen.

Szóval Elzike is, meg a sárkányok is tudtak valamit, de nem árulhatták el egymásnak. Ennyit még egy egészen kicsi lány is tud, és ugyanúgy egy behemót testű, de igen csekély észbeli képességű sárkány is.

Az unokák kezdtek nagyon izgulni szegény bajba jutott Elzike sorsa fölött, de a nagyapó éppen belefáradt a mesélésbe. Felkelt, megrázogatta kissé zsibbadt lábait és indult befelé a házba.

Encike, Petike, Julcsika, Marcsika és Misike meg visongva utána:

-Nagyapuci! Nagyapuci! Ne hagyd félbe a mesét! Nem tudunk elaludni este, ha meg nem tudhatjuk, mi lett Elzikével! Ugye, nem falták fel a sárkányok? Ugye, beengedték abba a városba, ahová készült?

De Nagyapó hajthatatlan maradt.

És már igazán nagyon el is fáradt.

A nagy sírás-rívásnak Anyuka vetett véget. Ott állt már az ajtóban és uzsonnára invitálta a családot:

-Gyorsan kezet mosni és asztalhoz mindenkinek! És ne nyúzzátok annyit szegény Nagyapót! Csak akkor fejezi be a mesét, ha kipihente magát és ő is meguzsonnázott.

Így hát a mesélés félbeszakadt, de annál nagyobb lakmározás következett.

Még a sárkányok is mintha elszálltak volna a messzeségbe, úgy megfélekedtek róla a gyerekek. Mert tudjátok, rövid a gyermekbánat, könnyen elszáll az, ha segítenek neki.

Mára nektek is be kell érnetek ennyivel.

Rontom-bontom! Abrakadabra!

2023. november 25-26.

Alszik a város

A gyerekek mégis el tudtak aludni aznap. Futkostak eleget, volt mitől az ágyba kívánczni. Nem kellett altatni őket, úgy aludtak, mint a bunda.

Encike, Petike, Julcsika, Marcsika és Misike boldogan szuszogtak álmukban. Csak Misike volt kissé nyugtalan, mert ő a sárkányokkal viaskodott álmában. Nagyokat rúgott, mert úgy érezte, hogy a lova hátán ül, azt sarkantyúzza. De most senki nem szólt rá, hogy ne rugdosódjon annyit, mert le talál szakadni alatta az ágy. Hajnalra ő is elcsendesedett. Álmában elváltázott a kis Elzikével, akit ő mentett meg a legdühösebb sárkánytól, ezért a későbbiekben számíthatott a kezére. Majd, ha felnőnek mind a ketten, persze.

De most még mindenki pihent, és ki-ki kedvére csavaroghatott Álomország bármely területén. Beleshetett akármelyik függöny mögé, föld alá vagy fák tetejére. Álmodban minden szabad, tudtad ezt?

A gyerekek megleshették, hol szoktak aludni a buszok, amikor éjszaka nem járnak. Meg a villamosok, metrók és trolis hol húzódnak meg járatszünetekben. De Encike még azt is megálmodta, hol bújnak meg a földgiliszták abban a nagy rengetegben, ami a várost jelentette. Tudjátok, a gilisztáknak nagyon fontos szerepe van a földi élet körforgásában. Helyetted és helyetted ásznak és kapálnak, hogy ne kelljen folyton túrnod a földet, ha enni akarsz. Ők olyan porhanyóssá teszik a földet, hogy abban minden növény jól fogja érezni magát. Mondhatjuk úgy is, hogy ők a városi kertészek. No, jó, hát legalább kertészesek.

Petikét az izgatta nappal, hogyan építik a metrót, úgyhogy ő meg a föld alá bújt álmában, onnan figyelte az óriásfúrók munkáját. Tudjátok, az úgy történik, hogy két hatalmas fúrógép elkezdi egymással szemben haladni odalenn a mélyben, aztán egyszer csak szembe találkoznak. A két hatalmas üreget összekötik, abba építik meg a metró sínjeit, alapját, oldalfalait meg minden egyebet, amit kell. Azért, hogy te kényelmesen utazhass később

odalent, ahelyett, hogy beleragadnál a dugóba. Tudod, amikor mindenki siet, mégse halad, csak szidják egymást meg a polgármestert. Meg még a kutyafáját is.

Julcsika ébren is álmodozó természetű volt, ő meg beleálmodta magát abba a bizonyos titkos kertbe, ahol csak a vörösbecy családja lakott meg a cinegék és a sok szépséges növény. Ott, a borostyánnal dúsan benőtt kapu mögött, amely mögé senki emberfia nem láthatott be.

Ott bezzeg nem voltak forgalmi dugók, sem szitkozódó sofőrök, csak a dús, dzsungelszerű növényzet, amely úgy hívogatta Julcsikát álmában, hogy még akkor is érezte a vonzását, amikor felébredt és a testvérei között találta magát.

No, hát ti melyikükkel cserélnétek álmot?

Ülnétek a dugóban, hallgatnátok a fűlsiketítő dudálást, vagy inkább meghúznátok magatokat a csodás kertben és a madarak dalolásában gyönyörködnétek?

A helyetekben nem sokat teketóriáznék. Bizony a fülemüle csodálatos énekét választanám, a friss levegőt és a kert végében annak a rejtett kútnak a csacsogását-csobogását, amely a Julcsika figyelmét is elkerülte első látásra.

De aztán mégis felriadt. Felült az ágyában, belehallgatózott a csendbe, amelyet mégis kitöltött valami furcsa neszezés: a testvérkéi békés szuszogása. De odaátról, az ajtó mögül is hallatszott valami csobogásféle hang. A mama mosogatott. Csörömpölt is az edényekkel, de nem volt mérges, csak sietett mielőbb végezni az aznapi munkájával.

Julcsika visszavágyott a szépséges kertbe, ezért visszafeküdt a párnájára, magára húzta a takaróját és még a szemét is összeszorította, úgy várta az álom visszatértét. De azzal még várhatott!

Azt álmodta viszont, hogy a testvérkéi zajonganak, hangoskodnak, ami nem múlhatott el egy kis lökdösődés, vidám zsvajgás nélkül. Julcsika fel is pattant, azaz felült és rákiáltott a többiekre:

-Hagyjátok abba rögtön! Micsoda dolog ez, éjjel így visongani, amikor minden rendes gyerek alszik?!

Aztán körülnézett a szobában.

Senki nem válaszolt, viszont mindenki békésen szuszogott álmában.

Julcsika ráébredt, hogy senki nem kiabált, csak ő, amitől elszégyellte magát.

Gyorsan visszabújt a paplan alá és hamarosan ő is szép csendesen aludt reggelig.

Aludt a város, csak a kerek képű hold leskelődött be a szobákba.

Álmukban megcsiklandozta az embereket, hogy aztán azok meg jókat mosolyogjanak magukban.

Talán téged is meglátogat és megcirógat majd, ha jó leszel...

2023. november 27.

A békák zenéje

Hallottál már nyári este békakuruttyolást? Nem egy béka énekét, hanem sok-sok zöld hátú-kabátú kétéltű kórusát, amint fújják a magukét nagy hangon, hogy csak úgy harsog és visszhangzik tőle a tópart vagy a városban meg a faluszélen a patak környéke.

Ugye, milyen szórakoztató ilyen zenét hallgatni?

Hát még ha látnád, hogy tülekszenek a nagy békahímek, hogy a lányok közelébe juthassanak! Letapossák egymást, akkora a versengés köztük. Felfújják a torkukon azt a bizonyos hólyagot, úgy díszelnek egymás ellenében. Mind egyszerre fújják:

-Kutykurutty! Kutykurutty! Kovax, kovax, brekekex!

Ezt variálják a végtelenségig, és ez az a bizonyos andalító békazene, amire buknak a békalányok meg a romantikus hajlamú emberek.

De van, akit ez idegesít. Azt mondja, hogy a béka csúnya, meg hogy utálatos a tapintása. Van is benne valami, de hát nem is kell a békákat tapogatni. Nekik az emberkéz érintése utálatos, mert nekik az túl meleg, ők kiszáradnak tőle.

Hanem halljátok, nem is erről a békabiológiáról akarok most mesélni, hanem a mesebeli békákról, amelyek egy szép tavon szerettek sütkérezni, a vízililiomok és a tavirózsák levelein. Ahogy ez a békaszépség is a fenti képen.

Ez most nem énekel, hanem sütkérezik. No, hát persze nem sokáig, csak egy darabig, mert odalent a rózsák alatt a tó fenekén igen hideg volt. Aztán feljött, hogy mindent elmondjon a tavirózsának, amely soha nem látott le olyan mélységbe. Ő csak a saját leveleit látta, s aztán a gyönyörű kék eget, a fölötte szálló madarakat meg a felhőnépet. Így hát szívesen hallgatta a béka meséjét arról a nagy sötét és titokzatos homályról, ami a tó mélyén honolt.

Nos, hát a béka azt kuruttyolta, hogy odalent nem a zöld az úr, hanem valami különös kékség árad mindenből és mindenfelől, hogy azt lélegzetviesszafojtva figyeli minden lény, amely ott lakik vagy odalátogat. Ha tudna, fel is hozna neki egy szép csokorra valót, hogy megláthassa. Mert ő, a tündérrózsza, akinek ő nevezni szokta, bizony meg is érdemelne, olyan szép, hogy öröm ránézni. Úgy is van, brekeke, brekeke!

A szép tavirózsa menten meg is nézte volna magát a tó tükrében, olyan büszkeséggel töltötték el a hízelgő béka szavai, ha nem úszott volna el fölötte egy hatalmas sötét felhő, ami majdnem olyan sötétséget idézett elő a tó fölött és környékén, mint amilyenről a béka mesélt az imént.

De hová lett a béka?

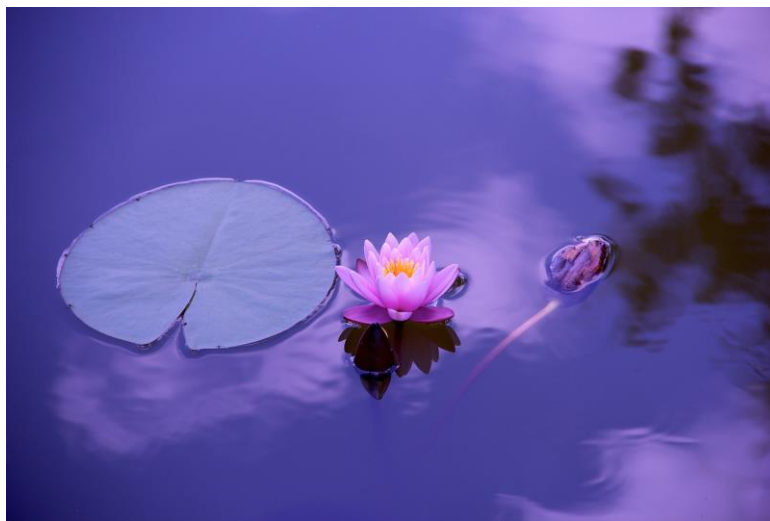
Ő bizony úgy megijedt a felhőtől, vagyis annak az árnyékától, hogy menekülőre fogta a dolgot. Azt hitte ugyanis, hogy jön a gólya, az ő ősi ellensége. Nosza hát, akkorát ugrott, hogy csak úgy csobbant a tó vize!

De mivel nem maradhatott örökre a tó fenekén, ahová lemenekült, hát felmerült ismét levegőt venni. No, meg hogy kimentse magát a szép virág előtt, amely egy időre meg is feledkezett róla.

Nem másért, minthogy más tavi lények is akadtak, akik szórakoztatták, s aztán cirógatta őt a napsugár is, egyszóval nem unatkozott ő a béka nélkül sem.

Aztán megváltozott mindennek a színe. Valami varázslatos kékség szállt föléjük. Esteledett.

Tudjátok, amikor már a nap is nyugovóra tér, eljön az esti színvarázslat ideje. Mielőtt a fekete éj ráterítené a palástját a világra, csodás mélykékben pompázik a táj. Ez mindent befest. Elvarázsolja a lényeket, elszongítja őket, hogy végül várni kezdik az Álomtündér érkezését.

Épp úgy, mint amikor te is fáradt vagy és aludni vágysz. Hát így történt, hogy a tavirózsa mégis megismerte azt a varázslatos kékséget, anélkül, hogy a béka felhozta volna neki, vagy hogy őt vitte volna le a mélységbe, ahol minden olyan szép. Ahol a rózsák is kékek lesznek.

Igaz, a fenti kékséget a hold varázsolta oda, amitől a békák is olyan szépen tudnak énekelni, hogy ők is belekékülnek. Hiszed-e?

Kanyargós utakon

Kanyargós utakon, messzi tájakon vágta két pompás ló. Nemcsak úgy magukban, hanem egy szép fogatot húztak maguk után. Abban a kocsiban utazott egy szépséges hercegnő, aki roppantul elunta magát a kastélyában, ahol egész nap csak ezt hallgatta az alattvalóitól:

-Mit parancsolsz, szép hercegnő?

-Hozunk-e neked kristálypohárban tiszta forrásvizet?

-Parancsolsz-e vajon párolt fácánhúst?

-Ennél-e friss barackot? Mosolygó almát?

-Hozunk-e jó meleg bársonypapucsot a lábadra? Nem fázol idebent a hűvös szobákban?

De az elkényeztetett hercegnő mindenre csak fanyalgott:

j

-Nem kérek semmit! Hagyjatok békén! Menjetek ki!

Az udvari szolganép mit tehetett mást? Kitakarodott a hercegnő kétszázadik szobájából, ahol éppen fanyalogni volt kedve, és a folyosón lábujjhegyen járva várta, hogy kitaláljon végre valamit, amivel a kedvére tehetnek.

Ott sertepertélt a hoppmester meg az udvari bohóc, akik mindenféle tréfát ismertek, és néha sikerült is megnevetetniük a szép hercegisasszonyt.

De az ilyen víg percek hamar elszálltak, s aztán megint bús homály borult a palota termeire, de még a pompázatos kertjére is, ahol százféle gyönyörű fa és bokor állott és ezerféle virág nyílt, hogy messze földön is érezni lehetett az illatát.

A hercegisasszony egy darabig magában duzzogott, majd hívatta az udvari festőt, hogy fesse meg a portróját. Célja ugyan nem volt vele, csak bosszantani akarta kicsit idős mesterét, aki őt is megpróbálta festeni tanítani egy darabig, amikor is a fejéhez nem vágta a palettát, tönkretéve vele a művész szép ruháját.

Lett akkor nagy ribillió, futkosás meg kiáltozás, takarítás, hogy az egész palota olyanná változott, akár egy felbolydult méhkas. Végül az ősz mester is kapott egy rend új ruhát kárpótlásképpen a hercegisasszony édesapjától, a szegény szomorú öreg királytól. A festő mégis vigasztalhatatlan volt, a régi ruháját ugyanis az ő kedves néhai felesége varrta neki. Tehát azt már nem pótolhatta senki semmiféle drága holmival.

A király már azon gondolkodott, hogy férjhez adja a szeszélyes királykisasszonyt, de egyúttal vissza is riadt a gondolattól. Ugyan ki fogja elvenni, ha senkit és semmit ki nem állhat?

Egyelőre le kellett tennie az ötletéről, mivel Kapricka hercegnő azt vette a fejébe, hogy egyedül akar utazgatni. No, hát ettől őszült meg még jobban szegény Szomorú Király feje! Hogy egy hercegisasszony egyedül keljen útra?! Lett nagy toporzékolás, sikítozás, csapkodás, hogy a legszebb poharakat meg étkezészeteket sürgősen pótolni kellett. Nem is adott engedélyt a király erre az utazásra, de mivel Kapricka királykisasszony sem tűrte a

tiltást, hát egyik éjszaka adott parancsot a kocsisának, hogy sürgősen fogjon be és azonnal vigye őt innen, ahol menten megöli az unalom!

Az öreg király és a királyné már csak a hangos kocsizörgésre ébredtek fel, de akkorra késő volt. Gurult a hintó, repítette a mérges hercegnőt, aki eztán csak a kocsisával veszekedhetett. Gondolom, nem is irigylitek szegénynek a sorsát!

Sütött a hold, és a hercegisasszony csak a vaksötétet látta maga körül. Egy darabig báméskodott és kicsit élvezte is a változást, de nem sokáig. Fázni kezdett. Magára húzta a pokrócot, amit az ülésen talált maga mellett, abba burkolózott. Elnyomta az álom, és még arra a hatalmas zökkenésre sem ébredt fel, amitől nagyot rázkódott a hintó.

Ő csak akkor ébredt fel, amikor a nap már magasan járt. A kocsi állt, és a kocsis nem felelt a legmérgezőbb szólózkodásra sem.

Kiszállt hát Kapricka hercegisasszony és körülnézett. A hintó egyik kereke kitörve, a lovak kifogva, de valahol máshol legelhettek, mert őket se látta. Mérgében kiabálni kezdett, de nem felelt senki. Hát ez teljesen új volt neki. Utána a földhöz verte magát, ahogy otthon szokta, de attól csak a ruhája lett poros.

Nem tudhatta, hogy a kocsis segítséget próbált keríteni ezen az ismeretlen vidéken. Azt hitte Kapricka, hogy megszökött a legény, ezért ő maga akart szétnézni, hátha tovább viszi az útján valaki, s talán a reggelijéről is gondoskodik majd.

Butuska gondolat!

Nem járt arra egy árva lélek sem.

Az éhes és poros hercegisasszony elindult felfelé azon az úton, amely előtte kacskaringózott a hegyoldalon. Fárasztó volt a kaptatón járni, főleg egy olyan kényes kis hölgynek, mint amilye Kapricka volt. Őt mindenhová gyaloghintón vitték vagy pompás királyi fogatokon, amelyeknek messze földön párja nem volt. Hát most aztán sajgott a lába és a homloka is verejtékezett, mire nagy nehezen felkapaszkodott a lejtőn.

No, ha felért, hát menten le is rogyott egy kőre, ami az út mentén hevert. De amint ráült, rögtön fel is pattant, mert a kő érces hangon megszólalt:

-Hogy merészelsz te a hátamra ülni, teee, világ lustája?

Kapricka úgy megrémült, hogy a legszívesebben futásnak eredt volna. Mondom, „volna”, mert ő ugyan nem volt hozzászokva, hogy futkározzék. Azt se tudta, hogy kell. Igaz, körötte mindig lótot-futott a cselédség, de azt ő meg se látta a nagy gögtől, ami a lelkében lakozott.

Most is, az első ijedség után menten kiszökött belőle az a nagy kivagyiság, és ráförmedt a kőre:

-Te meg hogy merészelsz megszólítani engem?! Tudod te, ki vagyok?

A kő ugyan nem ijedt meg ettől a hangtól. Nyugodtan válaszolt:

-Hát hogyan tudnám? Egy poros, piszkos, kimelegedett kisleány, akit nem tanítottak meg viselkedni. Most éhes vagy és fáradt, és nem tudod, hogyan juss pár falat élelemhez.

-Az igaz, hogy éhes is vagyok meg fáradt is vagyok, és ha már így kitudtad a titkomat, igazán megsúghatnád, hol van a legközelebbi palota, ahová betérhetnék vendégnek.

A kő majdnem elnevette magát ennyi pökhendiségen, de inkább felmorajlott:

-No, ha annyira vágysz egy kis vendégségre, akkor gyalogolj még estig, addigra talán elérsz a Lyukas Kalapú Király udvarába. Majd meglátod, ott milyen vendéglátásban lesz részed!

Mit volt mit tenni, Kapricka gyalogolni kezdett. Igaz, egy darabig könnyebben haladt, mert a tetőről lefelé tartott. Már majdnem elbizta magát, hogy buta az a kő, ő bizony hamarabb is odaér, mint ő mondta, de nem sokáig tartott az öröme. Ahogy leért a lejtő aljára, ismét felfelé kellett kapaszkodnia. Aztán az út elkeskenyedett, a két oldalán sűrű, szúrós növények burjánzottak, Szeder meg effélék. Ezek belekapaszkodtak a ruhája szegélyébe, tépték, cibálták, valósággal összerongyolták, hogy merő szégyen volt, ahogy estére kinézett.

Akkor valami házfélét pillantott meg, de az nem volt éppen palota. Egyszerű faluvégi ház volt, fáktól övezve, előtte patak csörgedezett, azon át híd vezetett át a ház felé.

Kapricka rögtön rá is lépett, és a ház elé érve elkiáltotta magát:

-Akárki is van odabent, azonnal jöjjön ki és hozzon nekem vacsorát!

Görög Rezső: Szinva-patak

De ugyan senki nem mozdult és válasza se méltatta. Kapricka meg nem tudta, mit lehet ilyenkor tenni, hát mérgesen toporzékolni kezdett, úgy, ahogy odahaza szokta.

-Rontom-bontom! Azonnal gyere elő, parancsolom!

De bizony most se jött ki onnan senki. Még csak nem is tápázkodott.

Süket, néma csend honolt kint is, bent is.

Kapricka már azon volt, hogy ő akkor is bemegy abba a házba, akármilyen lesz is, de előbb még habozott egy ideig. Nem mintha félt volna vagy valami visszatartotta volna, csak valahogy nem érezte magát otthonosan azon a helyen.

Előbb a szép nagy fákra esett a tekintete. Gyönyörű piros almák lógtak az egyiken.

Hát ez is jobb a semminél, gondolta magában, s avval leszakított róla egyet. Ám ahogy a fa elengedte a gyümölcsét, nagyot pendült, hogy csak úgy visszhangzott tőle a vidék.

Kapricka visszarettent, de mivel már igen éhes volt, nagy elszánással beleharapott a gyümölcsbe. S mit ad Isten, a patakon egy sajkával lefelé ereszkedve a házigazda is megérkezett. Rá is förmedt azon nyomban Kaprickára:

-Hogy merészeled lopkodni az almáimat?

Kapricka összehúzta magát a sztentori hang hallatán.

-Nem tudtam, hogy nem szabad enni, ha az ember megéhezik.

A sajkát kikötötte a hídhöz az ember s röviden csak ennyit válaszolt:

-Az én házamban csak az eszik, aki megdolgozik érte.

-Hát jó, csak akkor mondd meg, azt hogy kell – szeppent meg Kapricka.

No, de már erre csak elkacagta magát a Lyukas Kalapú Király, mert ő volt az, aki egyre közelebb jött Kaprickához.

-Hogyan? Hát te még soha életedben nem dolgoztál?

-Nem én! Az én apám házában nekem senki nem parancsolt. Pláne nem ilyen felségsértő dolgokat!

-Azzal én nem törődöm – vágta oda a Lyukas Kalapú Király. – Itt én parancsolok, és ha nem tetszik neked, hát fordulj vissza és eredj az apád házába!

Kapricka már majd meghalt a fáradtságtól, és kérlelni kezdte az ismeretlen embert:

-Majd visszamegyek, de nem kaphatnék éjszakára szállást?

A Lyukas Kalapú Király vállat vont.

-Tőlem megalhatsz ott, abba a szénakazalban, ha a szállást is ledolgozod holnap.

Kapricka meghökkent.

-S aztán mit kell dolgoznom egy ilyen szedett-vedett alvóhelyért?

-Azt megmondom reggel – felelte a Lyukas Kalapú Király.

Faképnél hagyta Kaprickát, előbb bement a házba, onnan kihozott egy kisszéket. A sajka mellé tette, onnan kiszedte a halakat, amiket aznap fogott. Elővette a kését, megtisztította őket, megmosta a patak vizében, aztán előszedett egy nyársas állványt és felállította. Tüzet rakott, sütni kezdte a halakat.

Kapricka csak nézte. A halaknak olyan pompás illata volt, hogy az valósággal elbűvölte.

A Lyukas Kalapú Király észrevette és megsajnálta.

-Na, gyere közelebb, ülj ide a tűzhöz! – azzal megkínálta a lerongyosodott kisleányt, akinek nézte.

Kapricka csak úgy repült felé. Mohón megragadta a sült halat és falni kezdte. Soha életében nem evett még ilyen finomat, gondolta magában. Majd azt is, hogy egy ilyen pompás vacsoráért bizonyára meg kell majd dolgoznia másnap.

Mit szaporítsam tovább a szót, úgy is lett. Mint ahogy az is igaz, hogy a két rongyos kinézetű fiatal egymásba szeretett.

Kaprickának valóban meg kellett tanulnia dolgozni, s aztán lássatok csodát! Minden megváltozott. Kapricka ügyes háziasszonnyá lett, a Lyukas Kalapú Királyt pedig megváltotta ezzel a gonosz boszorka átkától. Merthogy az addig hatott, amíg valaki, egy ügyes leány hajlandó nem volt dolgozni rá. Az egyszerű patakparti házikó azon nyomban fényes palotává változott, abban ülték meg a lakodalmukat.

Egyszer felkerekedtek, hosszú útra keltek, meglátogatták Kapricka szüleit, akik hosszasan búslakodtak elcsatangolt leánykájuk után.

No, azt gondolhatjátok, hogy alig ismertek rá. A Szomorú Király attól fogva a Boldog Király nevet viselte. A palotát megtöltötte a sok kacagás. A Lyukas Kalapú Királyt örömmel fogadták édes fiukká. A kocsist, aki arra a bizonyos útra vitte Kapricka hercegkisasszonyt, kieresztették a tömlöcből, ahová záratták, sőt nagy jutalmat kapott mindkét királytól.

Nektek meg jobb lesz észbe fogni, hogy nem minden neveletlen kisleány részesül ilyen gazdag jutalomban.

Mert nem elég modortalannak lenni az érvényesüléshez! Ki is kell gógyulni abból, ha jót akartok magatoknak!

Irgumburgum! Kipric-kapric!

Na, azért!

2023. november 29-30.

Vicces állatkert

Volt egyszer egy ismeretlen vidéken egy csuda állatkert. Annak minden lakója olyan vidám természetű volt, hogy ti azt el se tudjátok képzelni. S nemcsak hogy vígak voltak, hanem szerették megtréfálni is egymást.

Nem kímélték a gondozóikat se.

Mikor érkezett az etetés ideje, az állatetető halat hozott a fókáknak. Ám ahogy elhaladt az elefánt ketrece mellett, az kívárta, amíg rá már nem figyelt oda, és úgy eltrombitálta magát, hogy szegény, halálra rémült ember majd hanyatt esett ijedtében.

No, lett erre nagy kacagás! Az egész állatkert minden népe egyszerre harsogott és fújta a magáét. Az állatetető gyorsan felkapkodta a kipotyogott halakat, majd az öklével megfenyegette az elefántot:

-Várj csak! Kitolok én még veled!

De nem gondolta ő azt túl komolyan.

Ahogy a fókák medencéjéhez ért, a vidám vízi csapat olyan műsort mutatott be neki, hogy az etető fogta a hasát a nevetéstől. Az egyik fóka ide ugrott, a másik be a vízbe, ki a vízből, és olyan kecsesen mozogtak, hogy Karez, az etetőjük nem győzte csodálni őket, no meg ő is fűgőbbben dobálta nekik a halakat.

De hamarosan fordulnia kellett újabb vödör halért, mert a delfinek is vártak sorukra.

Mikor a madárház mellett haladt el, az egyik vidám kedvű papagáj kiáltott ki utána:

-Szevasz, Karrrrrrresz! Merre járrrrsz, hogy ide se tolod az orrrrrodát?

De Karez fel se vette a pimasz incselkedést, csak ennyit szúrt oda:

-Lóri, Csóri, madarak közt trógi!

Aztán már ment is tovább, mert ha mindenkivel leáll trécselni, ebédidőre se végzett volna a reggeli kiosztásával. Pedig várták még a zsiráfok, tevék, zebrák, flamingók és egyéb éhes állatok.

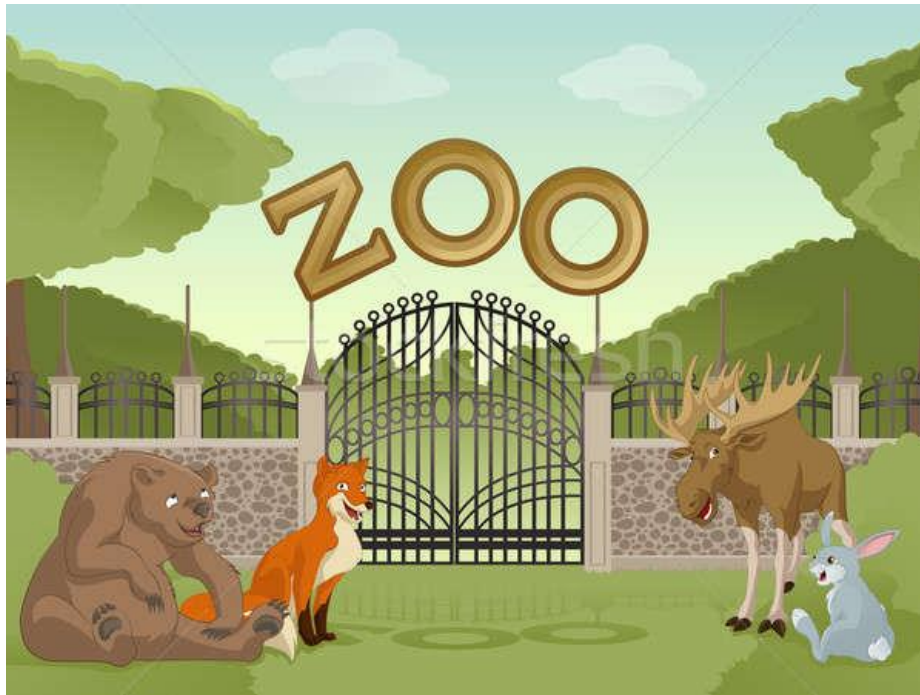
Így aztán csak csoszogott tovább nagy komótosan. Senki és semmi nem tudta volna meggátolni abban, hogy a munkáját rendesen elvégezze.

A jóllakott állatok aztán egymással viccelődtek tovább.

A csimpánz megmutatta a piros fenekét. Aztán visszafordult és számárfület mutatott a páviánnak. A pávián erre fűgét mutatott neki. A kismajmok nagyokat szaltóztak örömben. A szarka csörögni kezdett. A páva is rikácsolt egy sort, hogy ő se maradjon ki a kissé disszonáns koncertből. De akkor már az oroslán is elordította magát. Ő úgy jóllakott, hogy szeretett volna szundítani egy kicsit.

A nagy ordítástól megrémültek a gazellák és a kecskegidák. Futkosni és ugrálni kezdtek, úgyhogy Karesz kénytelen volt visszajönni és rendet tenni köztük:

-Csak nyugi, kicsikéim! Ne féljeteK, senkise bánthat benneteket, amíg én itt vagyok. Te meg, Leó, halkabban ordíts! Ezt a hangerőt még én se bírom, pedig azt mondják, hogy kissé már nagyot hallok.

De az állatok ezt is csak kacagták.

-Még hogy a Karesz nagyot hall! Nem tudunk úgy egy szót szólni, hogy azt ő meg ne hallaná! Ő még a halak tátogását is észreveszi! Hahahaha!

Ebéd után kissé elcsendesedtek az állatok. Akkor úgy belakmároztaK, hogy mindenkinek sziesztázni támadt kedve. No, akkor Karesznek is jutott kis ideje egy ebéd utáni kávézásra. Igaz, ő maga is olyannyira alkalmazkodott a munkahelyén uralkodó hangulathoz, hogy a kávé fordítva hatott rá. Hát nem elbóbiskolt ő is?

Arra riadt fel, hogy a kávécsésze kicsúszott a kezéből és nagyot koppant a földön.

-Jaj, mi volt ez? – ugrott fel rémülten Karesz. – Ne bántsanak! Mindent bevallok, csak engedjenek hazamenni! Le kell vinnem a kiskutyámat sétálni!

De körülötte nem volt senki. Karesz csak valami rosszat álmodott. Senki nem akarta bántani. Igaz, erre ő is hamar rájött, mert a rémült kiáltására senki nem válaszolt. Csak Leó ásított nagy álmosan egyet, aztán hortyogott tovább.

-Ó, hogy az a! – morogta magában Karez. – Még jó, hogy a főnök meg nem látott! Huhh! Mekkora szidást kaptam volna! Méghogy elaludni munkaidőben!

Azzal feltápászkodott, felszedte a földről a kávéscsészéjét, és gyorsan elmosogatta. Csak nehogy a Boriska néni észrevegye! Majd kapnék tőle, hogy ezt a ronda bögréjét majdnem összetörtem!

Boriska néni az állatkerti takarítónő volt. Ő valahogy kirítt a többiek közül. Ő aztán el nem mosolyodta volna magát! Semmivel nem lehetett rávenni egy kis könnyed tréfálkozásra. Ő csak ment, húzta maga után a seprűt és magában morgolódott. Hogy ezek az ilyen-olyan állatok, meg a gondozók is, akiknek mindig csak a marhászkodáson jár az eszük, ahelyett, hogy felszednék maguk után a szemetet!

No, lett erre nagy kacagás, kuncogás, susmorgás!

Akkor meg azért szidta őket, hogy mit szórakoznak rajta. Majd folytatta a vendégeken, akikkel Karez is csak szépen beszélt, pedig folyton stikában etetik az állatokat.

Annyit morgott, hogy még az állatok is csak kuncogták.

Így folyt ez reggeltől estig. Egészen addig, amíg el nem jött az alvás ideje. Akkor csitulni kezdtek, és csak kevés tréfát engedtek meg maguknak.

Csak a denevérek nem értették, mitől kókadoznak úgy a többiek.

És ti tudjátok, miért gondolkoznak másképpen a bőregerek?

No, ha nem, majd máskor elmesélem.

Ti csak gondoljatok mindig a jókedvű állatkerti lakókra meg a gondozóikra! Különösen amikor le vagytok lombozódva.

Ugye, milyen jó volna akkor a vicces állatkert vendégének lenni?

De hogy a lényeket el ne feledjem: a sok kacagásra és viccelődésre felfigyeltek a környékbeli állatok is. Felkerekedtek egyszer, hogy megnézzék, min mulatnak olyan jól az állatkert lakói. Még azt is fontolóra vették, hogy maguk is odaköltözzenek.

De aztán mégis visszafordultak.

Maga az igazgató mondta nekik, hogy nem tarthatnak mindenkit odabent. Meg hogy örüljenek, hogy nekik még van hol lakniuk.

Előbb nem nagyon értették, de később rájöttek.

Még akkor is, ha az az állatkert olyan vidám hely volt.

Miért? Te talán nem a saját kuckódban érzed jól magadat?

2023. december 1.

Fókák albérletben

Halasi és Rákászi nagy barátok voltak. Már nem is emlékeztek, honnan ismerik egymást, fő, hogy jól kijöttek egymással, amióta csak vissza tudnak emlékezni a barátságuk történetére. Mielőtt elfelejteném megemlíteni, elárulom neked, hogy Halasi és Rákászi fókák voltak. Mindketten szerettek a jeges déli vizekben úszkálni, ahol az egyik a halakat kergette, a másik a rákokat. Volt elegendő, jól meg is telt a fókabendő.

Mikor már jóllaktak, lehevertek a tengerpartra. Ki homokra, ki kövekre, ahol elnyomta őket az álom, ott heverésztek és szunyókáltak. Volt ugyan saját foglalt területük, de amikor messzebbre elkalandoztak, bárhol leheveredtek és lazítottak. Ha túl messzire kalandoztak el a szokott helyüktől, akárhol is találtak maguknak alkalmas helyet egy kis sziesztaáshoz.

Egy napon Halasi igen kifáradt. Látott egy kényelmes zugot, ahová szépen sütött a nap és úgy aludt ott nagy boldogan, mint kölyökkorában az édesanyja mellett. Jó sokáig alhatott, mert egyszer csak hangos rikácsolásra ébredt. Egy sirály szállott mellé és nagy mérgesen fújta a magáét:

-Ki vagy te és mit tehénkedsz az én portámon? Nem takarodsz mindjárt innen?

Halasi akkor vette észre, hogy nem valami gusztusos helyet talált magának. Körötte minden csupa guanó, azaz madártrotty volt. Csak amúgy félvállról szólta vissza a sirálynak:

-Most mit vagy oda ezért a koszos helyért? Örülj neki, hogy a nagyját letakarítottam helyetted! Hogy lehet ilyen piszokban élni?

De a sirály csak berzenkedett tovább:

-Ha annyira nem tetszik neked itt, minék jöttél ide? Eredj a saját úri helyedre, te nagy behemót állat!

Azzal jól odakapott Halasi oldalához, aki most már tényleg sértésnek vette a dolgot. Ő meg a sirály felé csapott a farkával, de mégis visszavonulót fújt. Nem szerette, ha csipkedik az oldalát.

Hatalmas csobbanással vetette bele magát a tengerbe, és igyekezett megszabadulni a bundájára ragadt madárpiszoktól. A köves part közelében fürdőzött egy darabig, onnan fröcskölte vissza a magáról leázott szennyes vizet a sirályra. Az még kiabált egy darabig, de elfoglalta magát a tollázkodással.

Halasi aztán hazafelé indult. Jó sokáig kellett úsznia, míg rátalált az ismerős fövényes partra. A barátja épp ott aludt és sütötte magát a nappal. De a fókabarát nyüzsgésére csak felébredt egy idő után. Halasi alig várta, hogy elmesélhesse neki, miféle albérletbe keveredett kissé távolabb innen, s hogy milyen jó hazatalálni a szokott helyére.

Rákászi kissé elpilledt a napon és csak kurtán válaszolt neki. Ő is fáradt volt, mert apró rákokból szedegette össze az aznapi betevőjét.

De egy idő után ő is felélénkült, és mesélt kicsit a barátjának.

Hogy micsoda helyek vannak a világban!

Ő meg a hajósok beszélgetését hallgatta ki, és azok voltak csak a rémséges történetek! Hogy más fókákat meg összefogdosnak és elszállítják őket messzire innen, hogy többet vissza se tudjanak térni a hazájukba. Kapnak ugyan elég halat, de a szabadságuk az odaveszett, akik ilyen albérletbe kerülnek. Bezzeg nekik milyen jó, hogy itt játszhatnak meg lubickolhatnak kedvükre, senki nem zavarja őket, hacsak a kardszárnyú delfinek nem portyáznak errefelé! De, huh! ne is emlegessék őket, mikor olyan jó itt, ezen a puha, meleg fövényen, ahol még a rikácsoló sirályok se zavarják a fókánépet!

No, hogy ezt megbeszélték, jót hemperegtek a homokban, és együtt heverésztek még egy darabig. Nem voltak éhesek, és a tele gyomrú fóka bizony lusta fóka. Olyankor csak kifekszik és azt se bánja, ha egy egész sirálycsapat rikácsol a feje körül.

Halasi és Rákászi épp ilyen fókák voltak, és aznap már nem is mentek vissza a tengerre, sőt inkább beljebb húzódtak a parttól, mivel gyanús fekete hátságok bukkantak fel az óceán hideg, tajtékos vizéből, egészen közel a parthoz.

Igaz, ez se tartott sokáig. A hatalmas delfinek elragadták egy-két óvatlan társukat, majd eltávolodtak a parttól.

Tudjátok, nem jó az nekik, ha sokáig tartózkodnak sekély vízben. De azért vannak olyan merészek, hogy kis ideig eljátszanak a gondolattal, mi lenne, ha ők is ott pihenhetnének a fókákkal teli parton és kis időre átvonnék az uralmat a partszakasz fölött.

De aztán valamelyik tapasztalt, öreg kardszárnyú rájuk parancsol, és nem lesz több álmodozás a lehetetlen albérleti viszonyokról.

Hát nem jobb nekik a békés hazájukban, mint örökké csak cirkuszi fókaként vagy delfinként élni, soha többé élő halat nem fogni?

Mintha neked örökké csak konzervet kellene enned.

Jó lenne?

2023. december 2.

Pingvincsibék

Nem minden pingvincsibének van testvérkéje. A császárpingvinek például mind egykék. Azért találhatnak ők maguknak társaságot, mikor a felnőttek eleség után járnak a tengeren. Eltrécselnek, játszanak, és ha fáznak, összebújnak, úgy melegítik egymást.

Aztán mikor megjönnek Apusék, mesélnek a csibéjüknek az óceán tiszta, hús vizéről, ahol annyi finomság terem. A csibék meg elcsipogják, mi mindent láttak, mikor magukra hagyta őket a jó meleg tollazatú Apa és Anya. Hogy miféle barátokat találtak, s hogy miket játszottak. Meg hogy a tengernek milyen finom az illata, és ők mikor mehetnek már velük együtt azokra a hosszú utakra, ahonnan alig győzik hazavárni az öregeket.

Arra még várni kell kicsit, csitítják a csibéket a nagyok. Előbb jó nagyra kell nőni, vízhatlan tollazatot növesztetni, és hát legelőször is sokat enni.

-Ekkorára nőjek? – kérdi a pingvincsibe.

-Még annál is nagyobbra – biztatja a császármama a kicsinyét. – Legalább akkorára, mint én vagy a papa. És igyekezz, hogy rendesen megtollasodj, mielőtt beköszöntene a tél. Akkor hideg lesz és zord szél fog fújni, és még sötét is lesz, mert a nap is elbújik valahová. De akinek jó meleg tollazata nő, az kibírja még a csúnya időt is.

A kis császárcsibe nem győzött álmélnodni ennyi érdekes hír hallatán. Méghogy ő is akkora lesz, mint a papa és hogy vízhatlan tolla nő! Ezért bizony érdemes sokat enni és erősödni!

Mikor a papa jött az újabb adag hallal és váltotta a mamát az ügyeletben, ő meg arról mesélt, hogy vannak náluk jóval kisebb pingvinek is. Ezek távolabb laknak ettől a szép nagy földrésztől, és a föld alatt melegszenek, mások meg az emberek közelébe is merészkedek. Csuda rokonaik vannak nekik, úgyhogy jobb lesz erősödni és szépen tollasodni, ha ő is meg akarja látogatni őket egyszer!

A kis pingvincsibe hosszasan töprengett ezen. Hogy is lesz akkor? Együtt mennek el oda a papával és a mamával, vagy csak ő kalandozhat majd kedvére? De hiszen az nem lesz jó, ha nem lehetnek már együtt! Jobb most még kicsinek és tollatlannak, vagyis csibetollúnak lenni, mert most a világ legjobb dolga együtt lenni ezzel a két hatalmas madárral, akik az ő szülei és mindentől megvédik, de mindentől!

Azért nem lesz baj, ha ő is megnő és neki is olyan szép fekete-fehér kabátja lesz, mint nekik és a nyakukon az az aranysárga folt, az valami gyönyörű! Még elhinni is nehéz, hogy egyszer ő is ilyenné változik.

De nincs mit tenni, ha egyszer ők mondják, akkor az olyan biztos, mint az, hogy náluk gyönyörűbb madarak nincsenek sehol az egész Antarktison!

Ugye, megértitek, miért olyan büszke ez a kis pingvinfióka a szüleire?

Pedig repülni nem is tudnak és a hangjuk se túl dallamos, neki, a kis pingvinkének mégis az ő hívó szavuk a legszebb a világon. Nem baj az se, ha úgy szól, mint valami hajókürt, neki az azt jelzi, hogy hozzák az enivalót, nem kell többé üres beggyel várakozni.

És még ha most hosszúnak is tűnnek a várakozás órái, addig vidáman játszodozhat a többi pingvinsibével a pingvinóvodában.

Ugye, milyen kedvesek? Kicsik, de majd megnőnek.

2023. december 3.

Sziromeső

Egy kis aranyszínű tollú madárka ült az ágon. Piros volt a csőre, kék a lába, fekete a szeme. Egyszóval öröm volt ránézni. A szárnya még ennél is színesebb volt, mégse volt csiricsáré. Sokkal inkább úgy tűnt, mintha festőművész tervezte volna a kabátját. S ha úgy tűnt, biztosan úgy is volt.

Madárka-Lórika egy szép virágot nézett. Onnan fentről, az ágról alaposan szemügyre tudta venni és még valami kezdetleges dalocskát is tudott énekelni neki. Nem is volt az ének, csak afféle rikácsolás, mert akinek ilyen szép a külseje, az másban tökéletlen.

De ezzel sem Lórika, sem a virág nem törődtek. A virág hallgatta, milyen szépen udvarol neki a kis papagáj, és el is hitte minden szavát. Tudjátok, gyakran megesik az az emberekkel is, hogy hiúságukban bedőlnek az olcsó hízelgésnek is.

Ezért történhet meg, hogy egy csúnyácska és nem túl okos nő is hajlamos elhinni, hogy ő szép és okos. Nem néz a tükörbe és nem hallgat meg másokat is, hanem csak büszkélkedik és páváskodik, mintha ez volna a világ rendje.

Fontos a szépítkezés, de nem mehet másnak a rovására.

Embernek, madárnak és virágnak annyi dolga és kötelessége van az életben, hogy csak győzzük mind elvégezni! Aki ezeket elhanyagolja, hamar kiérdemli a lusta nevet, és ha egyszer rajta ragadt, azt nem könnyen mossa le magáról.

No, de most nem erről volt szó.

A virág valóban szép volt, a madár őszintén kedves, nem hízelgésből mondta, amit mondott, azaz rikácsol. Az együgyű dalocskája arról szólt, hogy van egy kék virág, ami pompás, és neki, Lórikának nagyon tetszik.

Hát van ebben bármi rossz is?

A világ rendje az, hogy tavasszal minden fű, fa, virág gyönyörű legyen. S ha még a harmatcseppek is megmosdatják őket, igazán öröm rájuk nézni.

A szép kék virág meg csak hallgatta Lórika dalocskáját és úgy vélte, ő a legboldogabb virág a világon. Nem tudta ő, mi az, hogy kék, nem vízparton állt, hogy megnézhetne volna magát benne, így csak követte a furcsa dallamot és valósággal ujjongott a lelke.

Nem volt abban semmi különös, mert a zenét, legyen az bármilyen együgyű, nem érteni szokták az emberek, hanem érezni. És abban nem volt hiány.

Valahogy úgy történt, hogy a két lélek egymásra rezonált és olyan volt, mintha duettet énekeltek volna. Az erdő lakói meg hallgatták őket. Ők is érezték ennek a duettnek a szépséges voltát, hát nem kérdeztek semmit, csak hallgattak.

De aztán mégis csak szólt valaki. Egy virágos ág volt az, amely rogyásig tele volt szép rózsaszín szirmokkal. Egy darabig ő is énekelt valamit, és amiről dalolt, az olyan szép volt, hogy az egész erdő kedvet kapott tőle meg a másik kettőtől, hogy ők is csatlakozzanak ehhez az erdei kórushoz.

Lórika ezt fújta:

-Csodaszép ez a kék virág nekem annyira tetszik! Nem adnám egy zsák finom magért, hogy láthatom! Trallalí-trallala! Csirrr-csörr!

A kék virág ezt dalolta szép halkan:

-Milyen kedves ez a szép kismadár, hogy így megdicsér! Ő nem adná a látványomat egy zsák eleségért, pedig nagyon megérdemelné, hogy megkapja, amiért ilyen szépen énekel rólam!

A rózsaszín virágos ág a maga bársonyos hangján ezt dúdolta:

-Mindkettő szép, és az egész világ is szép! De jó, hogy ebben a szép erdőben élhetek!

S aztán csak úgy hajladozott kecsesen, mert egy szellő tánra hívta.

Akkor hullani kezdtek róla a szirmok.

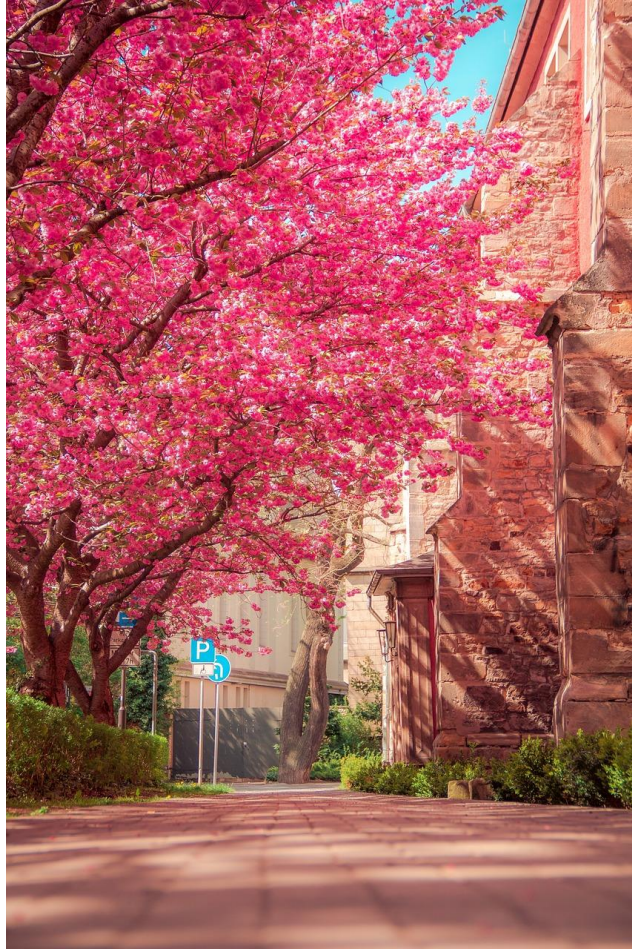
Nem egyébért, merthogy a szellőnek is kedve támadt játszani kissé.

De ne higgyétek, hogy attól lecsupaszodott a szépséges virágzó fa! Ó, dehogyis! Tele volt az egész fának minden ága rózsaszín virágokkal. Hajladozott és integetett az ágaival, hullatta a szirmait és ő így ünnepelt.

Kissé távolabb a tölgyek alatt hófehér virágszőnyeg borította a földet. Minden virágnak egyszerre támadt kedve virítani. Ők is daloltak egy strófát:

-Nekünk a legjobb itt a fűben! Senki nem jár erre, nem tipor ránk, de ha mégis erre jönne egy vándor, őt is jó kedvre derítenénk! Nekünk a legjobb, trallala, trallala!

De azt már nem hallották, hogy tőlük igen távol a városban egy sötétrózsaszín virágos fatársuk ugyanezt gondolta magáról. Ő csak zúgott magában, és zúgtak, döngicséltek körülötte a méhek, darazsak, és minden áldott rovar, pillangó, sőt még a madarak is az ő dicséretét zengték.

Az emberek csupán a rovarok hangját hallották meg. Azt is csak akkor, ha a gyönyörű fa alatt sétáltak. Pedig valamikor az egyik embertársuk ültette ezt a csodaszép rózsaszín virágú fát. Amazok nem látták, hát nem tudták, vagy ha volt még valaki, aki tudta, rég elfelejtette.

A világ mégis egy közös dalt zengett.

Arról szólt, hogy végre tavasz van, és ilyenkor élni milyen jó! Te is így látod?

2023. december 4.

Rózsa és tulipán

Élt a kertben egy rózsatő. Nyáron szépséges rózsaszín virágokat ontott, csak úgy roskadoztak alatta az ágai. Minden ősszel megnyírták gondosan az ágait, a tövét pedig feltöltötték jó magasan földdel, nehogy a téli fagyok ártani tudjanak neki. Volt is hát mitől szépnek lennie! S ha már szép volt, sokan dicsérték és gyönyörködtek benne.

Ám kora tavasszal nem volt boldog a rózsafa. Olyankor még csupaszon állt, mert nem telt le a pihenőideje. Azt ki kellett várnia türelmesen. Várt is ő, de akkor meglátta, hogy a földből valami szépséges lények bújnak elő, de azok nem az ő tartozékai.

Egy sereg tulipán éledezett és nyiladozott a hűvös szélről cirógatva és a kora reggeli fagyos levegőtől kissé megcsipkedve. De minél jobban csipkedte a fagy, annál szebbre varázsolta a virágok színét. Mint mikor te odakint szánkózol télen a nagy havon s aztán ha bejössz a jó melegre, neked is ugyanilyen szép piros az arcod. Tulipiros.

No, hát ezt a szép színt irigyelte meg a rózsfa. S hogy ő miért nem tud ilyen szép színű virágokat teremni.

Magában dohogott és berzenkedett.

A tulipánokat azonban ez nem zavarta. Ők csak fújták amúgy csoportosan az éneküket, amiről elmondhatjuk, hogy egy tulipán-karének volt. Sok-sok piros virágfej fordult a nap után és dicsérték a melegét. A nap meg annál vidámabban sütött rájuk.

A rózsfa meg állt ott csupaszon, levéltelenül és pukkadozott mérgében. Nem tudta, hogy az egyre erősebben sütő nap el fogja lankasztani végül a tulipánokat. Ők ugyanis hidegtűrők. sőt hidegigényesek, így mondják. Addig virítanak olyan szépen, amíg a tavasz egyszer csak melegebb időt nem hoz a világra, és benne a sok virágra.

No, de hát a rózsza is megtanulta, hogy csúnya dolog az irigység. Látta ugyan elhervadni a tulipánokat, de nem tudta még, hogy rá is hasonló sors várhat. Szóval, ha túl nagy lesz a forróság a kánikulában, attól ő is kitikkadhat. Főként, ha elfeledkeznek az öntözéséről.

Megesik néha, hogy a kert gazdái, akik a növényeket gondozzák, elutaznak valahová, márpedig az emberek épp azt a nagy hőséget választják a nyaralásukhoz ideális időnek, szóval hogy épp akkor mennek el, amikor a növénybarátaik a legjobban igénylik a reggel-este kapott gondozást. Olyankor egészen más kép fogadja őket a visszatéréskor, mint amit elhagytak.

Gondoljátok, hogy a rózsza meg tudja változtatni a szirmai színét? Hát bizony nem. Az irigység nem elég ahhoz. Sőt minél többet irigykedik valaki, annál többet árt vele magának.

No, a mi szépséges rózsaszín rózsatövünk se tudott átváltozni az általa irigyelt tulipiros színűvé. Minek is tette volna? Ő épp olyanak volt szép, amilyenek a Jóistenke teremtette.

Lehetett volna lila is, de nem volt.

Megnézte ő a lila tulipánokat is a tavasszal, de leginkább a pirosakat irigyelte. Azoknak a színét öltötte volna magára a legszívesebben.

Ám ahogy közeledett a nyár és távozóban volt a tavasz, a rózsza ismét felöltötte gyönyörű sötétzöld lombzatát, majd bimbókat növesztett, és elkezdődött az a ciklus az életében, amelyet egyébként nagyon szeretett. A gazdája rég eltávolította a tövéről a feltöltött földet, köréje más növényeket is ültetett, de rá külön gondja volt. Volt úgy, hogy szappanos vízzel megpermetezte, ami megvédte őt a levéltetvek és egyéb élősködők támadásaitól. Az elhervadt virágait levágta róla metszőollóval. Ettől a rózsza még több és még szebb virágot hozott.

A kék tulipánok közben visszahúzódtak a hagymájukba és odalent pihentek a föld alatt. Még hát a pirosak és egyéb szépségek ugyanúgy.

A természetben ilyen egyszerűen működnek a dolgok.

A kék az kék, a rózsaszín meg rózsaszín. Nem változhatnak át csak úgy vezényszóra vagy egy varázspálca suhintására. Mind úgy szépek, ahogy a teremtés rendje előírta nekik.

Csak az emberek szeretik túl sokat változtatni a színüket és a meggyőződésüket. Attól még legbelül ugyanolyanok maradnak. Bizonytalanok és ingatagok.

Azért irigység ide vagy oda, egy-egy esti öntözés után a kényes rózsák is felsóhajtanak:

-De jó élni! Milyen jó, hogy épp ide s épp ilyenek születtünk!

Végül csak belátják, hogy hinni kell a saját szépségükben is, de el kell ismerniük a másokét is, ha az annyira szembetűnő.

Akkor is, ha különleges fekete tulipánok formájában látjuk őket, amelyek voltaképpen nem feketék, hanem mélylilák.

De szépek a fehér tulipánok is, még akkor is, ha halványrózsaszín vagy lila erek díszítik őket.

Hogy aztán ne is beszéljünk a liliomfák szépségéről, amelyeket tévesen tulipánfának is szoktak becézni.

Az ő valódi nevük magnólia. Ők ezt egy Pierre Magnol nevű francia tudósról kapták és azóta is viselik, méghozzá szívesen.

A rózsának mégsincs mit irigyelnie mindezekben a szépségeken, hiszen megállja a helyét ő is a növényvilágban. Mind elérnek, a világ elég nagy hozzá.

De szépnek valóban csak az igazi szépségeket nevezzük. Ugye, belátod?

A valódi tulipánfa meg ilyen. Tudtad?

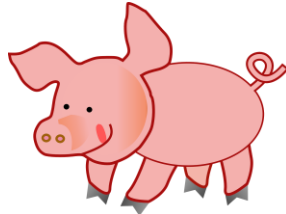

Liriodendron tulipifera

2023. december 5.

Malacságok

Malacka nagyon szerette a malacságokat. Legfőképpen azt, amikor enni kapott. Olyankor csak úgy habzsolt és csámcsogott, még a mellső lábait is beletette a vályúba, ami nagyon nem illik. Képzeld, mit szólnának a szüleid, ha te is beleállnál a tányérodba! Nos, hát a vályú az nem más, mint a malactányér.

De hát malackának aztán beszélhetek volna, ha ugyan akadt volna olyan merész valaki, aki bele mert volna szólni a malacka táplálkozási szokásaiba. A testvéreivel együtt csak úgy visítottak, mikor megéheztek, és úgy követelték a moslékot, mintha az életük múlt volna rajta. Illem ide, illem oda, ők már csak így táplálkoztak. Versengve, tülekedve, visítózva, egészen addig, amíg teljesen jól nem laktak.

Hát ez volt az egyik malacság, amihez a kis malacka annyira ragaszkodott. Utána jó volt kinyúlva pihenni, nagyokat szuszogni és elégedetten rőfögni. Disznónyelven ez annyit jelentett, hogy az ebéd finom volt, elég volt, köszönöm, jóllaktam, egy darabig most csendben leszek, senki nem fog szenvedni a visítózásomtól. Utána következett a disznószieszta. Egy kis pihenés. boldog rőfögés, alvás, aztán újabb ébredés, futkosás, lökdösődés, turkálás. Kisebb korában, amíg nem moslékon élt, hanem anyatejen, akkor meg egy kis hízelgés az anyukájának, vagyis a kocamamának.

Malackának nem is volt külön neve, mint az embergyerekeknek, csak a testvérei által neki engedett sorszám volt. Ez se volt egyéb, csak egy hely az anyukája mellett, ahol szophatott még szopósmalac korában.

Ahogy telt az idő, ez a boldog kismalackor is véget ért, onnantól fogva elválasztották a mamájától, és következett a moslékos korszak. No, meg a turkálás. A földből különféle malacságok, azaz malaccsemegék kerültek elő: csigák, giliszták, magvak, rovarok lárvái, egyéb tápláló enivalók. Olyan volt ez malackának, mint neked a különféle ízesítésű bonbonok kóstolgatása a dobozból, ahol ezek rejtőzni szoktak.

De volt még egy malacság, ami nagy élvezetet okozott malackának: a dagonyázás. Ez a kellemes iszapfürdő nélkülözhetetlen része a malacéletnek. Ez meg olyan nekik, mint neked egy jó kis tusfürdőben való megtisztulás. Tudod, mikor jól összekened magadat a játszótéren, a homokozóban vagy csak eső után, mikor a pocolyákban tapickolsz. Aztán az anyukád bedug a fürdőkádba és alaposa megsikál. És utána az a tiszta érzés, milyen finom!

Ám a disznók, de még a malackák se mossák le magukról a sarat, hanem hagyják, hogy rájuk száradjon. Ez védi meg őket a kártevőktől, amelyek egy ilyen vastag sárrétegen keresztül nem tudják majd megcsípni őket. Szóval ez a rovarriasztó, avagy a disznó-szúnyogháló 😊))

Malacka is roppant élvezte ezeket az ember-mértékkel undorító fürdőzéseket vagy dagonyázásokat, és le nem mondott volna róluk a világ minden kincséért sem. No, talán valami ínycsínéért igen, de azt nem kínálta fel neki senki, szóval csak belemerült a disznó szokásaiba, vagyis ilyenkor a sűrű és mély sárba.

Van úgy, hogy az emberek is iszapfürdőt vesznek, de azt nem a malacokkal összekeveredve vagy velük konkurálva teszik. Oda mennek, ahol gyógyiszap található és azzal kenik be magukat. Máskor meg kádfürdő formájában jutnak hozzá, akkor a kórházi személyzet piszkítja be őket, mert teszem azt reumások. Hát akkor ők is úgy néznek ki, mint a disznók. Nem gondolod?

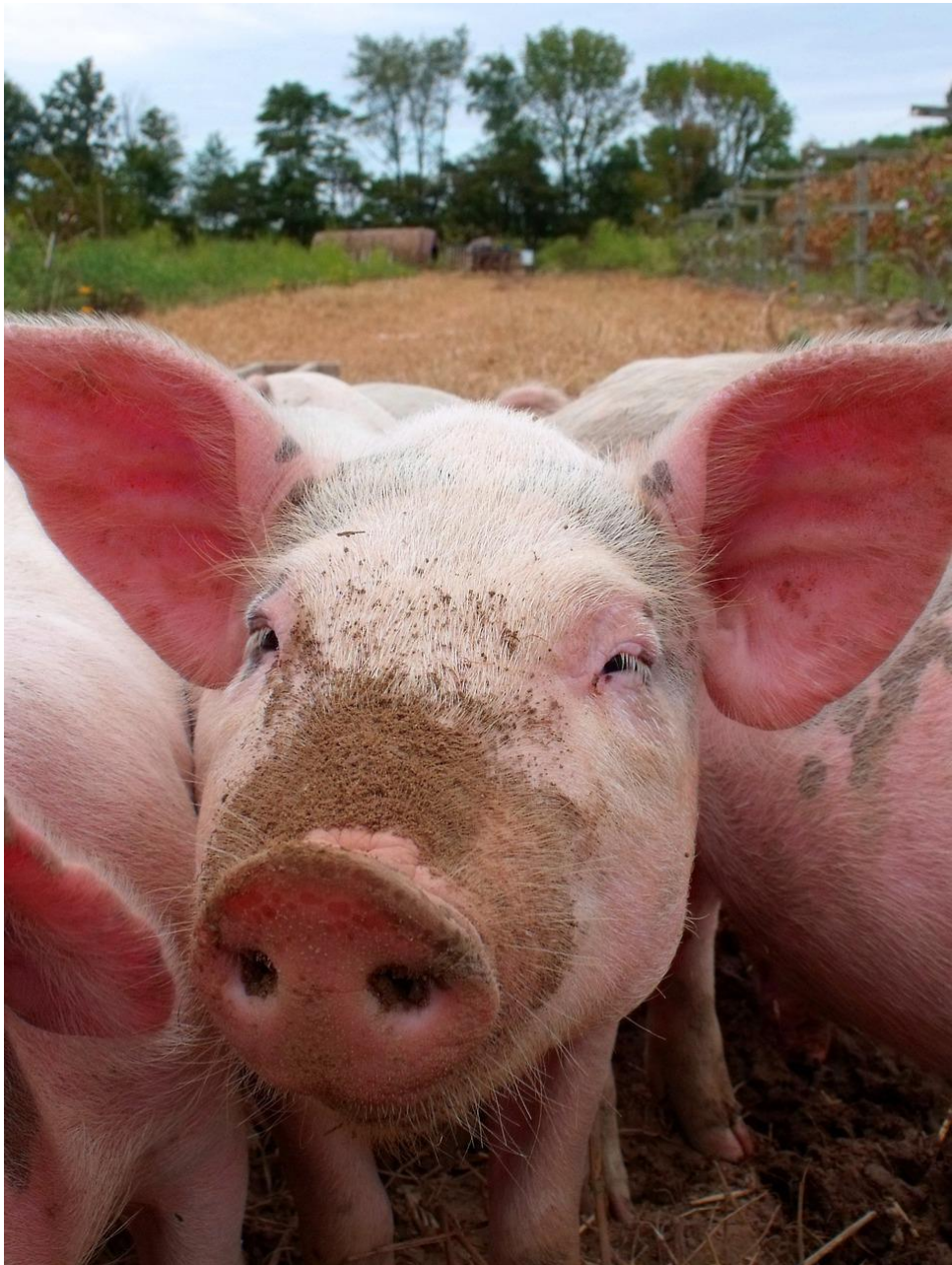
Ami a malacka életét illeti, ő tökéletesen boldog volt. Kismalacként, majd nagy disznóként is. Mivel annyit evett és annyit turkált, amennyihez csak kedve volt, jó nagyra nőtt. Akkorára, hogy megnyerte a malac világbajnokságot. Nagy szó az ám a disznók között is! Mindenki őt ünnepelte, őt dicsérte és őt szeretgette.

Már egészen a fejébe szállt a dicsőség, amikor elszállították egy speciális farmra, ahol különleges bánásmódban részesítették. Ott aztán annyit malackodhatott, amennyit csak akart.

Aztán boldogan élt, míg meg nem halt.

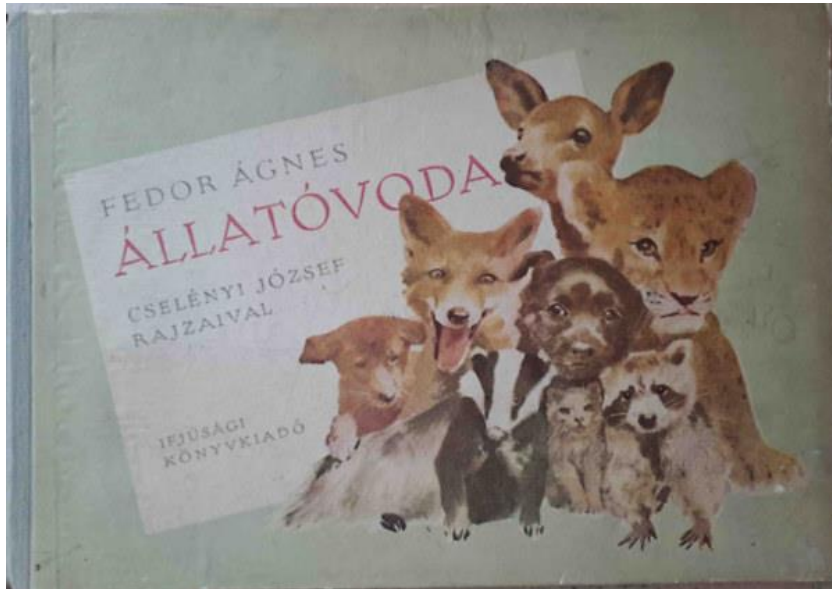
Aki nem hiszi, járjon utána!

2023. december 6.

Állatgyerekek

Talán tudod, hogy nemcsak az embergyerekek járnak óvodába, hanem az állatkertben született állatok is. Amíg kicsik, összeszoktatják őket, ahogy téged is az ovis barátaiddal annak idején, esetleg éppen mostanság. Így van ez a kölyökállatokkal is. A gyermekkor rendszeren a játékoságról és a békés fejlődésről szól. Később talán már veszélyesek lehetnek egymásra, de kicsi korukban szívesen birkóznak együtt a későbbi ellenségek is.

Nem tudom, te szeretnél-e ilyen állatóvodában megfordulni, de én még láttam őket kislánykoromban a budapesti állatkertben. Futkosni, viháncolni a legtöbb kölyökállat szeret. De még az embergyerekek is. Jó volt nézni őket, mikor ilyen vidámak voltak.

Ma is nagy esemény, ha állatgyerek születik az állatkertben. Mindenki megcsodálja, fotózza, videózza, figyelik első esetlen lépéseit. Mindenki drukkol neki, nehogy megbotoljon és elessen. A kicsi zsiráf vagy a zebracsikó magától tanul meg járni. Az embernek kell hozzá segítség. Ezért sem vagyunk egyformák.

A pandákat csak kölcsön adják a kínai állatkertek. Ha felnőnek, hazatérnek. De addig sok huncutságot követnek el. Néha bosszantják is a gondozóikat, de azok nem haragszanak meg rájuk, legfeljebb morgolódnak kissé, ha túl sokat kell takarítani utánuk.

A zsiráfébinek is kellett igyekeznie, amíg bizonytalanból bizonyossá váltak a léperei. Aztán mikor már eléggé magabiztossá vált, néhányszor mégis majd összeakadtak a hosszú lábai. Sokan nevettek rajta, de nem volt harag. A kicsi zsiráf még nem ismerte az emberhumort, hát nem is azzal foglalkozott, hanem csak futkosott nagy boldogan.

Ugye, milyen kedves?

A medvebocskok és a rókakölykök folyton birkóznak. Mikor szabadon élnek, a bocskoknak meg kell erősödniük, hogy tudjanak fára mászni, táplálékot szerezni. A vadonban kemény küzdelem az élet. A gyengék bajba kerülhetnek vagy el is pusztulhatnak, ha nem tudják megvédeni magukat.

Az állatkertben viszont nem fenyegeti őket ilyen veszély. Vidáman élnek és gondtalanul. A gondozók ellátják őket minden szükségességgel, az állatoknak annyi a dolguk, hogy szépek és kedvesek legyenek. Igaz, így nem szabadok.

Persze, ha szabadon élnének, az oroszlánokkal nem szívesen találkoznál a szavannán, ugye?

Fenséges, királyi állatok, és véletlenül se olyan aranyosak, mint egy fényképen vagy plüssállatként. Meg kell tanulnod a helyén kezelni a dolgokat és az állatokat. A vadállat nem játékállat.

Ezek a kis oroszlánok már az életre készülnek. Minden pillantásukkal követik az anyukájuk mozdulatait. Eltanulják tőle, mit hogyan kell csinálni. Ha majd elég nagyok lesznek, ők is mennek vadászni a csapattal. Tudni fogják azt is, hogy kell elkergetni a kellemetlenkedő hiénákat, az örökké velük szemtelenkedő vihogókat.

Ez a bébi gorilla ügyesen jár két lábon. A neve Bongo és büszke budapesti majom. Sok kunsztot tud már, el se hinnéd, mennyit. Mire meglátogatod, már rá se ismernél, olyan nagyra nőtt. De ha a nevéen szólítod, biztosan hallgatni fog rá.

Egyszer volt egy állatkert, abban élt sok állat. Hogyha mégis meglesnéd, elmondod, hogy láttad. Egyet is, meg mindet is, összevissza járhatsz, együtt is meg külön is állatkölyköt láthatsz.

Hogyha ráérsz, számold meg, el ne feledd aztán, hány majom meg hány zsiráf él a budapesti „pampán”.

Ha fotózol, elküldd ám, ne fukarkodj semmit, én pedig csak megtudom, láttál legalább ennyit?

Uccu, hoppsza, futkoss hát, légy fürgébb a gyíknál! Prérin is meg pampán is s még jobban a hídnál!

Itt a vége, fuss el véle, búcsúzik az állatkert népe.

2023. december 7.

Zivatar

Zivatar leginkább csak nyáron van. Ha nagy a hőség, szinte az egész táj túlhevül, más irányból meg érkezik a hidegfront, akkor nagy a valószínűsége, hogy összecsapnak egymással. Lesz nagy csihipuhi, jól elpáholják egymást, míg teljesen szét nem szaggatják rongyosra a felhőiket. Ezek után csend lesz, elvonul a vihar, mint aki jól végezte dolgát.

Végül kisüt a nap, gyakran szivárványt varázsolva az égre, és attól olyan, de olyan békésnek tűnik a táj, hogy csak úgy repes tőle a lélek. Emberé, állaté, növényeké egyaránt. Az egy tökéletesnek tűnő állapot, amiben folyton élni szeretnénk.

Amikor viszont még csak készülődik kitörni a zivatar, csúnya jelek mutatkoznak az égen. Egyre sötétebb fellegek gyülekeznek, hogy végül esti sötétség támad. Valami furcsa feszültség vibrál a levegőben, és ettől mindenki kellemetlenül érzi magát. Mindenki idegessé válik, az emberek könnyebben összevesznek egymással. Van, akinek megfájdul a feje, megint mások aluszékonyakká válnak. Egyszóval megzavarodik tőle az emberek és állatok viselkedése.

A máskor nyugodt, békés és dolgos csacsi hirtelen ordítani kezd. Csúnyán vicсорít a fogaival, hangoskodik és nem akar engedelmeskedni. Hátra is rúghat, mint egykor vadszamár ősei, ekkor vigyázni kell vele. Nem akar ő bántani senkit, csak ideges.

A kutyák már messziről meghallják a mennydörgés félelmetes dörejeit és félnek tőle. Szeretnének elbújni előle, de nem nagyon akad olyan hely, ahol nem lehet hallani ezeket az egyre erősödő „égi tekézéseket”. Van úgy, hogy ércesen zeng a hangja, mintha valami fémedényt kongatnának. Ezt visszhangozzák a hegyek is.

A madarak is nyugtalanná válnak. A tyúkok be akarnak ülni a tyúklétrára, mert a sötétség nekik az estét jelenti. A disznók vágtaznak haza a legelőről, mintha csak féltenék a rájuk ragadt sarat, nehogy leázzon róluk.

Csak a libák, kacsák nem félnek ilyenkor. No, meg a békák. Ők ilyenkor vannak elemükben.

A békák hangos kórusa köszönti a vihart. Örülnek neki. Talán azért, mert az esővíz felfrissíti az ő felmelegedett pocsolyájukat vagy tavacsájukat. Ám az is lehet, hogy szimplán azért örülnek az esőnek, mert békikorukra emlékezteti őket, amikor még kicsiny ebihalak voltak, úgy úszkáltak nagy boldogan.

Ha már felhangzott az üdvözlő békakórus, megérkezik a zivatar is. Habár úgy véljük, hogy dühösek az égi hangok, amelyek kísérik, mégis inkább zenei a hangzásuk. Több zeneszerző felfigyelt rájuk és megörökítette pompás zenekari művekben. Beethoven: VI. (Pastorale) szimfóniájának egyik tétele is erről szól. Van benne mennydörgés, villámlás, viharos szélfúvás, hogy a hallgatók menten odaképzelik magukat abba a tájba és abba az időbe, amikor Beethoven élt. Vele szép volt átélni a vihar lecsendesedését is, amikor ráköszönt a világra a mennyi béke, és ami kicsit olyan, mint amikor nálunk eső után illatozni kezdenek a nyárfák. Igaz, Németországban inkább a hársfák virágoznak és illatoznak nyáron, de a zene olyan, hogy mindenki azt képzelheti hozzá, amit akar.

De nézzük csak ezt a villámlást! A tudósok úgy nevezik: elektromos kisülések sorozata. A felhők, a levegő párassága tovább fokozzák az erejét, ami egyébként se kicsi. Akibe, amibe belecsap, az szénné ég. Félelmetes? Az. Ám ha tisztos távolságból, védett helyről szemléled, fel fogod fedezni a szépségeit is.

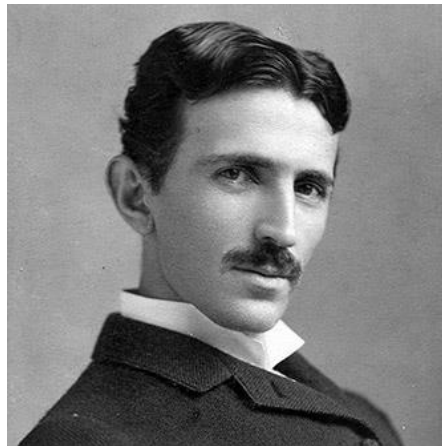
Vannak lila színű villámok is, nemcsak sárgák és fehérek. Láthatsz még kékeket, zöldeket, rózsaszínűeket, narancssárgákat, sőt pirosakat is. Vannak vízszintesen kisülő villámok, amelyek keresztben cikáznak át az égen. És ha alaposan megfigyeled őket, már hamarabb is észlelheted őket, mint azok szemmel láthatóvá válnának. A szürke felhőknek egy pontján kis fehér folt jelenik meg. Onnan várható a következő villám születése.

Vihar után jólesik az alapos szellőztetés, de csak akkor, ha az égiháború már teljesen elvonult. A dörgések egyre távolodnak, és ha látsz is még villámlást az égen, a moraj egyre később ér el hozzád. Ha ki akarod számolni, mekkora a távolság közted és a vihar gócpontja között, számolj egyenletes tempóban, amíg a hangot meg nem hallod. Ezt a számot oszd el négygel, és megtudod, hány kilométerre távolodott már el.

Egy darabig azért még várni kell, mert néha nagy ritkán előfordul, hogy gömbvillám szaladgál a levegőben. Ez egy furcsa és megmagyarázhatatlan jelenség, aminek az eredetét a tudósok se tudják pontosan.

A villámlás hatására ózon is keletkezik a légkörben. Ennek kellemes az illata és a jelenléte. Olyan, mintha fenyvesben sétálnál. Elszongít és felfrissít egyszerre.

A villámlástól nem félni kell, hanem megfigyelni, és jó, ha azt is tudod róla, hogy rengeteg tápanyagot juttat a talajba. Olyan, mint egy nagy adag ingyenes trágya a földnek. Sokkal gazdagabb lesz ettől.

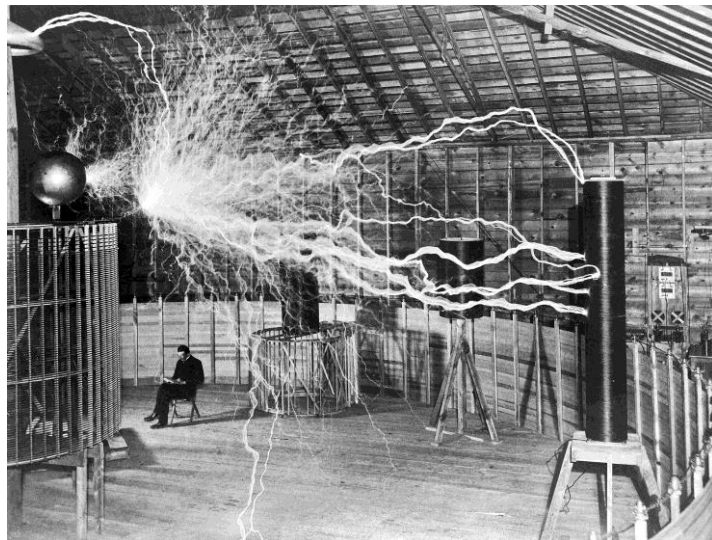
Nikola Tesla

S ha még mindig nem mondtam volna eleget erről a pompás égi jelenségről, akkor elárulom azt is, hogy egy világhírű tudós, Nikola Tesla kísérletezett azzal, hogy a villámok erejét befogja és az emberiség javára fordítsa. A titkait nem hagyta rá az emberekre, mert ismerte jól őket. Attól tartott, hogy rosszra akarják majd használni, vagyis háborús célokra.

Tesla épített egy bizonyos energiatornyot, amelynek segítségével sok értékes ismeretre tett szert.

Ezenkívül saját laboratóriuma volt, ahol úgymond megszelídítette a villámokat. Az emberiség többre juthatott volna, ha megbecsüli, de hát tudod, az emberiség már csak olyan, mint a vásott kölyök. Előbb minden rosszaságot ki akar próbálni, és csak azután gondolkodik el rajta, nem lett volna esetleg jobb, ha a nálánál okosabbakra hallgat.

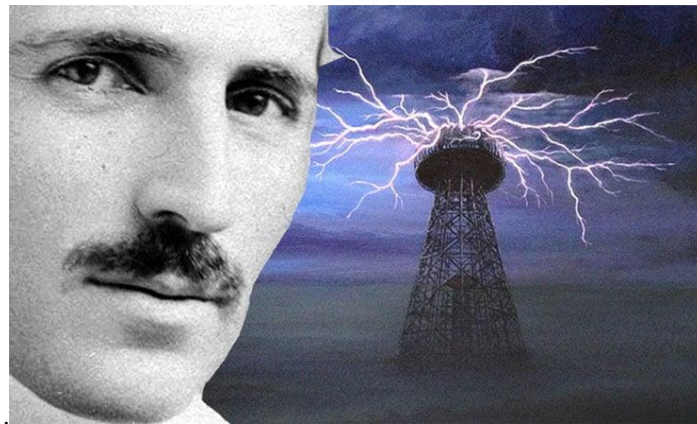

Így puskázott el sok nagyszerű lehetőséget. Most mondd, nem jobb előbb tanulni, s csak utána vitatkozni a nagy tudományos kérdéseken?

Tesla neve azért fennmaradt.

Abban igaza volt, hogy nem szabad a nagy találmányokat akárkire rábízni.

Ha az emberek olyan hatalmas energiákkal bombáznák egymást, mit egy sokezer voltos villám, talán már ki is irtották volna egymást.

Te, ugye ennél szebben szoktál viselkedni?

Vigyázz! A villámok ereje nem gyerekjáték.

2023. december 8.

Tutyi és Mutyi

Volt két szerencsétlen flótás, egymásnak jóbarátai. Az egyik neve Tutyi, a másiké Mutyi. Összeillettek télen-nyáron, mert mindent együtt szúrtak el. Azért ők nem keseredtek neki, csak úzták tovább bolondos játékaikat, s aztán mindig újabb ötletekkel álltak elő, mintha csak véletlenül nem sikerült volna a korábbi kísérletük.

Azt mondja egy napon Tutyi:

-Ugyan, komám, miért ne másznánk meg a legmagasabb hegyet a földön? Híressé válnánk és sok pénzt keresnénk vele.

-Jól van, édes egy komám – felelte Mutyi. – De hogyan juthatnánk el abba a távoli országba? Meg mi a sülyből élnénk útközben? Itthon még csak elmegyünk napszámba dolgozni, s ha jó a gazda felesége, még egy kis főtt étellel is megszán, de ha idegenbe megyünk, kinek lesz ránk gondja?

-Hát te aztán jól le tudod beszélni az embert minden értelmes tervéről! – pukkadt fel Tutyi. – Különben, ha nem akarsz velem jönni, én nekivágok magam. Majd meglátod, mire jutsz egyedül!

No, hát ennek már a fele se tréfa, gondolta magában Mutyi. Ha ez a félnótás is elmegyen, mire jutok magam, tette fel még a nagy kérdést magában, ahogy töprenkedett tovább az amúgy jólelkű Mutyi. A nevét ugyanis onnan kapta, hogy ő mindenben megosztotta a barátjával, akár ő teremtette elő, akár a szemfüles Tutyi. Hátha nem lesz min osztozkodni, azaz mutyizni, akkor hogy fog ő megélni, árván, egyedül?

Látta Tutyi, hogy amit mondott, az szöveget ütött a barátja fejébe. Gondolta, nekiiramodik, hátha Mutyi majd utána megyen, megköveti s akkor szent lesz a béke.

Úgy is lett. Iramodik Tutyi, szalad utána Mutyi. Minél gyorsabban szökik Tutyi, annál fürgébben üldözi őt Mutyi. Tisztára mint egy futóversenyen.

A végén úgy kifáradt mind a kettő, hogy csak lerogytak az árokpartra, s úgy lihegték, akár a kutyák, mikor melegük van.

Mikor végre egy kis lélegzethez jutottak, csak egymásra néznek s csak bazsalyog mindkettő. Vége megszólalt Mutyi:

-Mondd csak, testvér, nem volna okosabb, ha nem hajszoalnánk magunkat ilyen kegyetlenül? Hiszen ha nem üldözzük egymást ilyen veszett tempóban, itthon is meglennénk jó kényelmesen, osztán a tüdőnket se kéne kiköpni a fene nagy erőlködésben.

Ezen Tutyi is elkezdte forgatni az elméjét.

-Lehet, hogy igazad lesz, édes egy komám. Mert hallod, úgy kifáradék a nagy nyargalásban, hogy mára már nemigen lesz kedvem s erőm, hogy valami dolog után nézzek. Nem tudom, te hogy vagy véle, de mégis jobb vóna, ha rád hallgatnék, osztán mégse mennénk el a nagy hegyeket megmászni.

-Na, ugyi, csak eszedhez jössz, ha mán futkostál egy kicsinyt? – hagyta jóvá Mutyi. – Ha még ez a kis lejtő is úgy kifogott rajtad, hogy másznál fel az irdatlan nagy magas hegyekre? Még tán visszacsúsznánk onnét világ csúfjára, s akkor hogy jönnénk haza? Mindenki csak nevetne s gúnyolna bennünket. Tán még az ütődött Geri is avval fogadna a falu végén, hogy itt gyün a két nagy világjáró, akik többet csúsztak seggen, mint talpon jártak vóna!

No, hát ezen jól felpaprikázódott a két barát. Méghogy az a félnótás Geri is csak rajtuk röhögjön? Annyit nem ér semmilyen vállalkozás, hogy a falu bolondja is őket figurázza ki!

Szépen sütött a nap, elbágyadtak tőle, s ahogy töprenkedtek, elnyomta őket az álom. Nézte őket a kisbárány, de még a felhők is az égen, meg a csigabiga a fű közt. Senki nem tudta volna megmagyarázni, hogy történt, de az egész világ egy hatalmas nagy mosollyá változott.

Mosolygott a nap, még akkor is, amikor lefelé ment már az égen. Mosolyogtak a virágok, a csiga, a kisbárány és akár hiszed, akár nem, minden egyes fűszál a réten. A csiga még a nyelvét is kidugta, úgy mulatott Tutyin és Mutyin.

A fűszálak hegyén fényes cseppek jelentek meg. Itt volt az esti harmat ideje. De van, aki azt mondja, hogy Tutyt és Mutyt kacagták, attól csordultak ki a könnyeik. A két cimbora mit se tudott erről. Csak este későn jöttek magukhoz, amikor már fáztak a fűben aludni.

Soha többé nem akartak világgá menni, nagy hegyeket mászni. Nem adták volna a világ kincséért, hogy egy ilyen szép helyen lakhatnak.

Hát te hol lennél szívesebben? A szép füves, napos réten vagy a nagy magos hegyekben, ahol minden csupa hó és jég?

2023. december 9.

Sej, de táncos kedvem van!

„Hej igazítsd jól a lábod,/Tíz farsangja, hogy már járod...” dalolta Ferke, s vele együtt a fiúk. Csuda jó kedvük volt, szívesen bokáztak, és ugyan messze volt még az az idő, hogy tíz farsangot tudjanak maguk mögött. Járták a lányok is, járták szívesen, daloltak, szöktek nagyokat, mikor megemelintették őket, de még sikkangattak is jókedvükben.

Mind elmondhatták magukról, hogy sej, de táncos kedvük van. Igaz, mondani se kellett, mert láthatta azt akárki fia-lánya.

Kopogtak a topánok meg a kifényesített csizmácskák, a közönség veresre tapsolta a tenyerét. A gyerekek örömet versengtek egymással, mert a gyermekkor lételeme a játék, és nekik ez játék volt a javából.

Sok szép dalt tudtak, újakat is tanultak, a zsűrinek is tudtak meglepetést szerezni, ha távoli vidékek rég elfeledettnek tartott dalait hozták el az újabb és újabb fellépéseikre. Egyszerre dobbant a sok láb, egyszerre libbent a sok szoknya, és olyan vidámság töltötte be a termet, hogy annak egy egész ország örült.

-Mennyi fiatal tehetség! – sóhajtottak boldogan az öregek.

-Mennyi boldog gyermek! – törölgették örömkönnyeiket a nagymamák.

-Jövőre is gyertek el! – biztatták őket és tanáraikat a zsűritagok és a rendezők.

Úgy is lett volna, ha a világvárvány közbe nem szól.

Az aprónép időközben serdülővé lett, a kamaszok meg felnőttek

Az ország népe azóta is visszavárja őket. Jó lenne ismét látni, hogy a fiatalok nem felejtették el az ősök által számukra is megőrzött hagyományt, a vidám mulatozás tudományát!

Volt úgy, hogy városi táncházakban tanulta újra a fiatalság, amit akkor már falun se tudtak mindenütt. Azok a fiatalok már nagypapák és nagymamák, ők tanítanak a mostani táncházakban, tánciskolákban.

Az idő gyorsan elszáll, ezért kell tovább táncolni azokat a táncokat ma is. Nehogy el találja röpíteni a szépséges dallamokat, nehogy elfeledtesse a régi csinos tánclépéseket.

Volt egyszer egy szépséges páva, az lett a névadója ennek az évente visszatérő népünnepélynek.

Te melyik oldalra állnál? Táncolnál, dalolnál, vagy csak tapsolnál nekik?

Még van idő, meggondolhatod a dolgot...

Hej, igazítsd jól a lábod!...

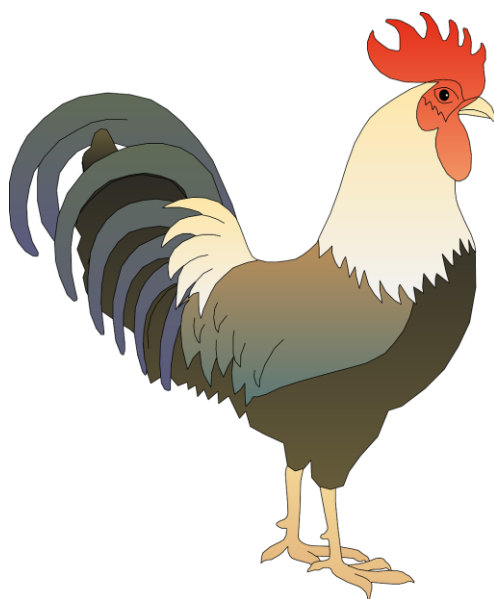
2023. december 10.

A szép kakas

Volt egyszer egy szép kakas. Szép nagy piros taréja és szakála volt, erős éles csőre, amivel jól oda tudott vágni az ellenfeleinek és jól ki tudta szedni a számára kívánatos szemeket, magvakat és egyéb finomságokat, ami csak akad egy tyúkudvarban. Ennek nem mindenki örült, de ő nem törődött vele. Szép volt, és ez volt a legfőbb tudománya.

Jó erős csűdje volt, hozzá hatalmas sarkantyúja, szép színes tollai. Dicsérték is érte eleget, nem győzte hallgatni naphosszat. Már minden szomszédasszony az ő csibéiből akart, ezért a gazdasszonya jól meg is kérhette a tojások árát.

No, ha tetszett az embereknek, annál jobban tetszett a tyúkoknak. Mind a kedvében jártak, kedveskedtek neki, de neki mégis egy igen szerény külsejű kis fiatal tyúkocskára tetszett, amelyen a többi tyúk szerint nem sok látnivaló akadt. Azért valami mégis más volt rajta, mint a többiekén. Ő volt az egyedüli kendermagos az egész tyúkudvarban, a szép kakas birodalmában. Irigyelték is érte, de nem merték bántani, mert attól féltek, hogy akkor kegyvesztetté válnak a szép kakas, udvaruk királya előtt.

A szép kakas, bármilyen szép is volt, nem átalált a kis kendermagos körül sürgölődni és eltűnni, hogy az meg ügyet se vessen rá. Hiába no, fiatalka volt még a pajzánkodáshoz. Imponált ugyan neki, hogy már valóságos királynői rangra tett szert a kakas érdeklődése révén, de neki máson járt a kis tyúkesze. Hogy honnét találhatna elő finomabb szemeket vagy egyéb baromficsemegéket. S hogy titokban nézelődhessen kicsit a tócsákban, vagy csak a vályú vizében, hátha akkor megtudhatná, mit eszik rajta a kakas, minden kolléganője ideálja. Ám erre csak ritkán volt alkalma, hiszen akkor rögtön megjelent mögötte valaki, többnyire a vén kakas, aminek ő hívta magában a tyúkudvar hiú vezérének. Abból aztán kergetőzés lett, hogy alig győzte szedni a kis kurta lábait. Mert nemcsak a kakas termett ott, ha egyedül látta, hanem esetleg valamelyik féltékeny öreg tyúk is, amelyik már nemigen kellett volna a

szomszédék vénséges kakasának sem, amelyik sokat kárálgatott magában, csak úgy, öregesen, mintha sokat fájna már a csűdje.

Így lett aztán, hogy a kis kendermagosnak sokat kellett futkosnia. No, ha sokat futott, annál csinosabbak lettek a lábai. Akkor meg azt csodálta rajta a szép kakas, hogy alig győzte neki elkáricálni az értékes kakasbókokat. Így alakultak a kis kendermagos dolgai, míg aztán egy napon mégis alaposabban megnézte magának az öreg kakast. Akkor már neki is „volt szeme” úgymond a tekintélyes tarajok és erőteljes csüdök iránt, úgyhogy fogadni kezdte a szép kakas udvarlását.

A szép kakas, „az öreg” meg olyan boldog és büszke volt, hogy alig győzött páváskodni a tyúkjai közt. Van az úgy emberek közt is, hogy a nagy nőhódítókat egy kis csitri bolondítja meg, s a végén ők is nagyon tudnak büszkélkedni vele.

A szép kakas meg a tyúkjai aztán boldogan éltek a nekik adott térben és időben. A szomszédasszonyok is kaptak elég tojást, és azokból kikelt elegendő szép csibe. Igaz, nem mindegyik növekedett kakassá, de azt se bánta senki, mert azokból meg kiváló rántott csirke lett.

A szép kakas ugyanolyan hiú maradt, mint volt, de a kedvence akkor is a kis kendermagos volt.

Aki nem hiszi, járjon utána! Hátha meg tudja számlálni a sok kendermagos csibét meg a többi fehér és színes testvércékjét, amelyik azóta született...

2023. december 11.

Mikor még barátok voltak

Az embernek furcsa természete van. Akadnak bolondos pillanatai, amikor képes még a barátaival is összeveszni. Talán oka sincs rá, csak alkalma meg elegendő szeszélye. Ripsz-ropsz, kapja magát, aztán már fel is pukkadt. Az előbb még vidáman viháncoltak, táncoltak, ugráncoltak, de pár másodperc elegendő volt hozzá, hogy menten hajba kapjanak, s aztán kész a baj.

Olyan bolond ember is van, aki aztán örök haragot tart. Látni se akarja többet a barátját vagy akár több barátját is, a nevetlenebbje akár nem is köszön többé a barátoknak. Az ilyen embertől jobb óvakodni, mert az egyéb galádságra is képes. Piszkálódik, furkálódik, szemtől-szembe nem szól semmit, de a háta mögött annál többet, s mindig csak csúnyát.

Ezért mondom, hogy inkább őrizkedjél az ilyenfajta embertől! A barátaidat becsüld meg, de ha mégis megbántottad őket, engeszteld meg őket. Nem olyan nehéz az.

Volt egyszer két jó barát. Ezek mindenhová együtt mentek, szinte szabadidejük se volt, amit ne együtt töltöttek volna. Végül épp ez ment az agyukra. Nem szabad túlságosan a másik ember rovására túltengeni. Hagyni kell neki egy kis időt, hogy magában átgondoljon dolgokat, amiket később meg lehet vitatni egymással. Ám ha nincs külön idő, nem lehetnek külön titkaik sem, pedig arra is szüksége van mindenkinek. Ha másért nem, hát azért, hogy amikor kedve tartja, megoszthassa valakivel. S miért ne éppen a legjobb barátjával?

Ezt a két barát nem tudta, mert senki nem tanította meg rá őket. Előbb elszórakoztatták egymást, de aztán nem is tudták, hogy s mint történt, csak ráuntak a barátjukra. No, ha addig együtt voltak sülve-főve, onnantól fogva kerülték egymást, sőt még haragudtak is, pedig egyikük se tett semmi különöset. Minden úgy ment, mint azelőtt, mégis máshogy lett.

Aztán újabb barátokra tettek szert, és azokkal együtt úztek gúnyt a korábbi barátjukból. No, ez már csúf dolog volt. Aki a korábbi barátot csak úgy elveti, az önmagát se becsüli igazán.

Megesik mégis, igaz, nem mindenkivel. Vannak olyanok is, akik egy életen át kitartanak egymás mellett.

A másik meg, az ok nélkül is haragvó, kitart a maga igaza mellett. Az ő baja, neki árt meg a sok pukkadozás. Mennyivel jobb a halaknak! Ők nem tudnak annyi csúnyát mondani egymásnak, mivel beszélni se tudnak. Nem gondolod?

Persze mindenki azt gondolja, hogy a másik embernek jobb, vagy a másik élőlénynek jobb, csak mert nem ismeri annak a gondját. Ha tudná, biztos nem irigyelné.

De térjünk csak vissza a két haragvó baráttra! Mit hánytorgassuk fel a halak dolgát, ha egyszer kibogozhatjuk a Pistáét meg a Marciét is?

No, hát Pista meg a Marci úgy játszották az örök haragot, hogy kerülték egymást egész életükben azután, hogy olyan oktanul haragosokká lettek. A falujuk másik végén laktak, megtehették, nem volt muszáj arra járjanak, amerre a másik lakott. Az egész életük úgy telt el, hogy csak gyűjtötték magukban a mérget. Pedig amúgy rendesen éltek, mint akármelyik dolgos ember, csak ez a rendezetlen dolguk maradt meg vénségükre is.

Hát tisztára falu csúfjára művelték ezt a dolgot egymással, de meg is lett az eredménye. Az egyik epebajos lett, a másik meg kösvényes. Az epebajos nem tudott jóízűen lenyelni egy falatot, hogy ne mind bántsa a görcs utána. A másik meg majd megveszett a fájdalomtól minden időváltozáskor. De csak gyűjtötték magukban a haragot meg a gyűlölséget. Zsörtöltek a feleségükkel, mintha az tehetett volna róla. Igazságtalanok voltak, mert az asszonyok csak össze akarták békíteni őket. Valóban már falu csúfjára vagdalkoztak még vénségükre is egymás ellen.

A plébános úr is annyi, de annyi penitenciát rótt ki rájuk ezért a megátalkodottságukért, hogy lassan már több rózsafüzért mondtak végig, mint az atya, de csak nem tört meg a két vén nyakas.

Aztán megint eljött a búcsú ideje, ami előtt mindenki megtisztítja a lelkét, nemcsak a környezetét. Disznót ölnek, az asszonyok sütnék-főznek, csupa jó illat tölti be a falu levegőjét. A két feleség is így tett, de eljártak a templomba is, hogy a férjeik dolgát is rendbe tegyék. Egy alkalommal összetalálkoztak a templom előtt, hát beszédbe elegyedtek egymással. No, ha két asszony összebeszél, abból vagy valami jó, vagy valami rossz kerekedik.

A két feleség azt találta kérni a tisztelendő atyától, hogy bízna rá az embereikre a falu zászlajának hordozását. S hogy előtte egyiknek se szóljon semmit, csak parancsoljon rájuk, neki biztosan nem mernek majd ellentmondani.

Az atya maga is tartott tőle, hogy valami nem fog rendben menni a búcsú alatt, s tudta azt is, hogy fondorlattal nem való még kegyes célt se elérni, s már jó előre tipródott, micsoda penitenciát fog majd kiróni rá a kanonok úr, ha ezt megtudja, merthogy az első dolga az lesz, hogy hozzá fordul szent gyónás végett.

Lett, ahogy lett, az asszonyok csak addig mesterkedtek, amíg a plébános úr segítségével egymás mellé állították a két haragost. Volt előbb némi huzakodás, vonakodás, de mit volt mit tenni, a szép szűzmáriás zászlót vinni kellett. Igaz, ahhoz előbb titkot kellett tartani, ami az asszonyoknak nehezen szokott menni. Mivel kegyes üggyről volt szó, hát kibírták ezt is, habár nehezebb volt az bármiféle penitenciánál.

A végén még az atya is megdicsérte és egy-egy szép kegytárggyal jutalmazta meg őket. A feloldozást mindenki megkapta, a plébános úr is a főnökétől. Valóságos csoda ez, mondotta neki, habár látványos gyógyulás nem következett be. Azért meghagyta az atyának, hogy a későbbiekben is legyen gondja a két nagymérgű atyafira, nehogy ismét összekapjanak valami semmiségen.

Aztán mégis csak lett csoda, ha nem is mindjárt a búcsúban.

A körzeti orvos, akit kirendeltek a faluba, értett a gyógynövényekhez is, s nemcsak tablettákkal tömte a betegeket. Elrendelte Istvánnak, hogy mindennap egyék retket. Egy idő után mind feloldotta a sok epekövet, amit magában összegyűjtött, és a Pesta úgy megkönnyebbült, hogy többet le se szokott a retekevésről. No, a Marci barátját meg gyógyfürdőbe küldte, és eltiltotta a túlzott húsfogyasztástól.

Lett, ahogy lett, a két öreg csak megbékélt a sorsával, meg egymással is.

Ugyan sokat emlegették, milyen is volt, amikor még barátok voltak. Vagyis hogy amikor még zavartalan volt a barátságuk.

Mert azért azt a sokéves haragot csak fel kellett dolgozni mindenkinek.

Talán még a cirmos cicának is, aki semmiről nem tehetett.

Igaz, a legtöbbször csak a jó szó hiányzik, hogy az összekuszált dolgok rendbe jöjjenek. Tudod?

2023. december 11.

Iszkiri

Volt egy ürge kisfiú, akinek a nevét meg nem mondhatom. Nem titkolom, csak már nem emlékszem rá. Úgy volt, hogy ahol csak megjelent, akárha szélvész támadt volna, olyan sűrű és változatos lett körülötte a levegő. Csak jött, felforgatott mindent maga körül, s aztán ahogy jött, úgy is illant el: iszkiri! Hát ezért maradt rajta ez a titula. Ezen a ragadványnéven illette mindenki, aki csak ismerte őkelmét.

Iszkirinek folyton más járt az eszében, mint kellett volna. Épített nagy légvárat, amiket aztán rendre el is hagyott. Szóval ahogy lettek, úgy semmivé is foszlottak hamarosan. Pedig csuda szépek voltak, elhíhetitek nekem! Olyan magasak voltak, hogy elszédültél, ha csak felnéztél rájuk. A sasmadár, de talán még a nagy égi vándor vadludak se tudtak volna átrepülni fölöttük, pedig a ludak még a Himalájától se rettennek vissza, ami a legmagasabb hegy a földön. Aki arra a tájra merészkedik, könnyen meg is fagyhat.

No, hát ilyesmi magasak voltak Iszkiri légvárai is. Sütött reájuk a szép nap, jó kedvre is derült tőle minden teremtett lélek. Iszkiri meg oda se vetett neki, mert megint máshol járt az esze. Ugrándozott nagyokat, szökdécselt, míg a végén egyszer csak összeakadt a két lába, nagyot hasalt az úton. De ő azt se bánta, csak felpattant, és már inalt is tovább: iszkiri!

Mire utána kiáltotta volna a csúfnevét valaki, ő már bizony messze járt. Tőle ugyan kiabálhatott akárki, ő aztán fel se vette tőle. Amit nem hallgat meg, az néki nem fáj, gondolta magában, és egyre vígabban futotta meg ugráncolta a maga köreit. Érdekes, hogy soha nem fáradt el. Bármennyit ugrálhatott, ő még estére se fáradt el soha. Az anyukájának úgy kellett ágyba parancsolnia esténként. De még akkor se aludt, csak mind beszélgetett magában, pedig nem is volt mellette senki. Így szórakoztatta el magát, hogy aztán csak elkapja őt is az Álomtündér. Neki ugyan beszélhetett, mondikálhatott, csak vitte, vitte jó messzire nagy sebesen álomszárnyon.

Iszkiri soha nem unatkozott. Ha egyéb szórakozni való nem akadt, hát talált ő ki olyanokat, hogy sokan csak hazudozónak tartották érte. De neki az is semmi, futott tovább: iszkiri!

Igen ám, de a nagymamája meg a tanító bácsi összefogtak, hogy megrendszabályozzák ezt az örökmozgó gyereket. Kitaláltak neki mindenféle foglalkozást, amivel leköthetik azt a

rengeteg energiáját. Előbb futóversenyt, gátfutást, dzsúdót meg mindenféle sportot, de Iszkiri attól se lett fáradt. Utána jöttek a nehezebb sportok, mint a súlylökés vagy a rúdugrás, de ezekhez túl kicsi és vékonyka volt. Filigrán kis emberke, nem elég erős testalkatú, szóval ezektől eltanácsolták Iszkirit az edzők.

Következett a terepfutás, de Iszkiri túljárt mindenki eszén. Elfelejtette, hová kellett volna eljutnia, hát elcsavargott. Este aztán az egész csapat őt kereste kétségbeesve. Végigjárták, átfésülték az egész erdőt, de Iszkiri nem volt sehol. Hát persze, ő addigra már rég végigfutotta a saját köreit, majd elunta magát, hát hazafelé vette az irányt. Mert tájékozódni azt kiválóan tudott. Nem volt az a rengeteg erdő, az a zsúfolt nagyváros, ahol ő ki ne ismerte volna magát.

Szóval a nagy kalamajka után csak meglett Iszkiri, de a történetek után egyetlen edző se vállalta érte a felelősséget. Lett volna még a sziklamászás, de féltő volt, hogy amilyen szeleburdi, hát le talál esni és csúnyán összetöri magát.

Már több pszichológus is foglalkozott vele, de még mindig nem jöttek rá ennek a fene nagy hiperaktivitásnak az okára. S így is maradhatott volna élete végéig, ha egy napon bele nem botlik a sok ugráncolás és rendetlenkedés közepett egy szegény, kidobott kölyökkutyába.

Ő aztán szó szerint megbotlott, aztán hasra is esett, és szokása szerint fel se vette volna a horzsolást, ami a térdén meg a sípcsontján keletkezett, ha fel nem figyel egy vékonyka hangra. A vinnyogás épp alóla jött, ahogy feküdt kinyúlva a földön, így hát Iszkiri gyorsan odanézett és feltápáskodott. Hát látja ám, hogy egy kis fekete szörgombolyag vinnyog és a mancsát fájlalja. Iszkirinek se kellett kétszer mondani, egyből felismerte a feladatát. Kapta, fogta a kis kutyakölyköt és iszkiri! futott vele hazáig.

Azt nem mondanám, hogy a szülei repestek az örömtől, de Iszkiri olyan határozottan állította, hogy majd maga gondoskodik a kutyakölyökről, hogy végül beleegyeztek a befogadásába. Onnantól fogva ketten ugráncoltak együtt: Iszkiri és Gombolyag. Előbb csak úgy összevissza, de a nagymama tanácsára beírátták őket egy kutyaiskolába. Mármint hogy Iszkiri köteles volt elhordani Gombolyagot kutyaedzésekre.

Hát lássatok csudát! Az edző, egy jókedvű fiatalember úgy ráncba szedte őket, hogy a saját családjuk se ismert rájuk a végén. Értett hozzá, mert voltak saját tapasztalatai. Kisfiúkorában ő is ilyen szertelen természetű volt, mint Iszkiri. Őt meg a barátnője szedte ráncba, ahogy megismerte. Együtt iratkoztak be kutyapszichológiát tanulni.

Iszkiri valóságos kezesbáránnyá változott Gyuszi és Léda keze alatt. No, meg persze Gombolyag is, akinek a kedvéért kutyaiskolába kellett járniuk 😊))

Nem volt több eszeten rohangálás, csak nagy méltóságteljes, fegyelmezett vonulás. Gombolyagból szép felnőtt pulikutya lett, Iszkiriből meg felelős kutyatulajdonos.

Ha te is ilyen Iszkiri-féle rendetlen gyerek lennél, majd ajánlani fogom a szüleidnek, hogy ismerkedjenek meg Gyuszival és Lédával. Talán ők is mesélni fognak neked Iszkiriről meg Gombolyagról.

Holnap legyenek a ti vendégeitek!

2023. december 12.

Mackók és babák

Ha akarsz sok szépséget látni, látogass el egy babamúzeumba! Van több is az országban, de te csak bízd rá magad a szüleidre! Majd ők megtalálják a neked valót, csak győzd kívánni!

Hogy mitől más egy ilyen babamúzeum, mint egy játékbolt, azt rögtön látni fogod, ahogy belépsz. Az biztos, hogy a játékok nem újak és nem műanyagból készültek és nem is lehet csak úgy megfogni őket, de a látvány! Sokkal izgalmasabb, mert olyan, mintha egy időutazáson járnál. Megláthatod, mivel játszott a nagymamád meg a nagypapád, és találsz olyan játékokat is, mint amilyenekkel az apukád és az anyukád játszadozott, amikor még kicsik voltak.

A nagymama korának játékaik olyanok, mintha egy kosztümös film szereplőit látnád – kicsiben. Valakik, valamikor igen gazdag fantáziával alkották meg ezeket a műtárgyakat. Mondhatnád, hogy több volt az idejük, de ez igazságtalan dolog a részedről. Egy gyereket felnevelni ugyanannyi időbe került akkor is, mint ma. A régi háziasszonyoknak, akik ezeket a szépséges babaruhákat megvarrták, ráadásul nem volt gépesített háztartásuk, mint a te anyukádnak. Kézzel mostak, varrtak mindent, mégse bánták. Akkor az volt a természetes. A gyerekek maguk jártak az iskolába, nem szállította őket senki autón, mint téged, igaz?

A mackókat, játékalatokat igyekeztek élethűen ábrázolni. Fel is ismerte őket bárki első ránézésre, nem kellett találgatni, hogy ez meg mi a kutyafüle lehet, mint a mai játékok közül soknál. De nem kell, hogy rám hallgass, meggyőződhetsz róla magad is, ha közelebbről szemügyre veszed őket.

A babákhoz babaházak is dukáltak. A babaházban babakonyha, abban mindenféle apró használati tárgy. Tudom persze, ma is készítenek efféléket, csak a tárgyak és a berendezés

hangulata volt más. Az oka egyszerű: minden játék annak a kornak a hangulatát tükrözi, amelyikben készült.

Régen nem voltak még divatban a dinoszauruszok, mert csak később született meg valakinek az agyában az ötlet, hogy fel kellene éleszteni őket, mert szerinte az egy jó ötlet. De sem ő, sem a gyerekek, akik ilyen játékokkal játszanak, nem tudják, mekkora veszélyt jelentene ez mindannyiunkra nézve! A hatalmas ragadozók akár emberekre is vadászhatnának. Óriási pusztítást vinnének véghez, amerre csak megfordulnának.

Már hallom is, hogy mondd, de hiszen nem mind volt ragadozó. Ez igaz is. Ám a növényevők se valók már a mi világunkba. Túl sok élelemre volna szükségük, és mivel primitív agyuk volt, hát nem törődnének másokkal, csak csörtetnének és letipornának maguk körül mindent. Annyi lenne a szépen gondozott kerteknek, parkoknak, ők meg csörtetnének tovább nagy diadalmasan. Ők a nagyobbak, tehát csak nekik lehet igazuk, vélték, és vélnék ma is. Ezen felül elpusztítanák a vetéseket, zöldségeskerteket, farmokat. Jó lenne, ha nem lenne miből kenyeret sütni? A szendvicsedbe mit tenni?

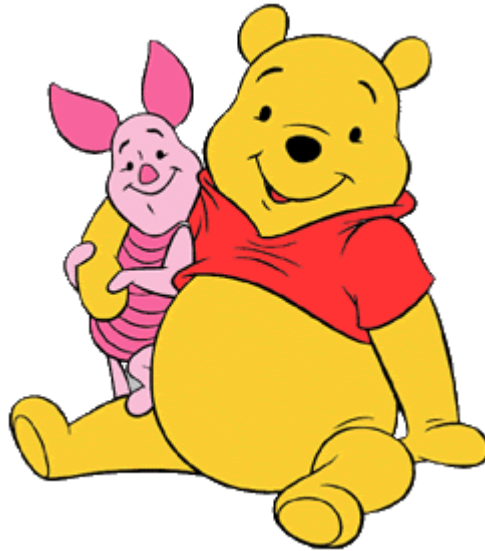
Jobb is, hogy már nincsenek a Földön. Ők egy másik földtörténeti kor gyermekei voltak. Jó, ha tudsz róluk, de több nem kell.

A babamúzeumot is nézheted úgy, mint az őslényeket és a róluk szóló filmeket. Igaz, ezek, mármint a babák sokkal kedvesebb látványt nyújtanak, nem ijesztgetnek senkit. Tudod, a dínók emléke is afféle mesebeli horrorként maradt fenn. Ők lehettek a mesebeli sárkányok, amelyek hatalmas méretűek voltak és csak támadták, pusztították az embereket. Igaz, játékok formájában senki nem igényelte őket. A játékoknak kedveseknek és szépeknek kellett lenniük.

Mint például ez a játékmackó. Kesztyűsbáb, amit a kezedre húzhatsz, úgy adhatsz elő meséket, mesejátékokat a segítségével.

Most mondhatod megint, hogy egy igazi medve se gyerekjáték. Nem bizony! De a jópofa, bumfordi mackók már olyan régóta szerepelnek a mesékben, hogy megszoktuk őket. Ugye, nem akarnád száműzni a mesék világából Micimackót? Benne minden bumfordisága ellenére is annyi kedves báj lakik, hogy aki csak ismeri, mind szeretetreméltónak tartja. Róbert Gida is csak így becézte: „Csacsi öreg medvém!” Szóval hogy a sok csetlés-botlást, galibát, amit okozott, mindig megbocsátotta neki.

Malacka is így volt ezzel. Ő se volt akármilyen malac. Gondolom, disznónak nemigen neveznéd, pedig a malacokról mindenki tudja, hogy a disznók kicsinyei. Malackát mégse jutna eszedbe egy disznóólba küldeni. Nem is ott van a helye, hanem egy szép mesekönyvben, rajzfilmen vagy plüssjáték formájában a te szobádban.

Ahogy minden barátjának is.

Volt egyszer egy élénk fantáziájú író, Alan Alexander Milne, aki nemcsak megírta Micimackó történetét, hanem le is rajzolta az általa megálmodott mesefigurákat. Egy amerikai rajzfilmes mester, Walt Disney az ő álmait álmodta tovább, amikor megtanította őket mozogni, ezért láthatod őket annyiféle kalandjukban a filmvászonon vagy a tévében.

Mások meg másféle medvéket álmodtak rajzba. Mint ezek a pecázó fehér macik valahol a tengeren egy kellemes stégen és amellet egy fateknőben utazva.

Azért te meg én tudjuk, hogy ez is csak fantázia. Mesevilág, amire olyan nagy szüksége van az embereknek. És természetesen leginkább a gyerekeknek.

Neked is van játékmackód? És babáid? No, persze, ha kislány vagy.

Legközelebb elmesélheted, a te babáid, mackóid milyenek.

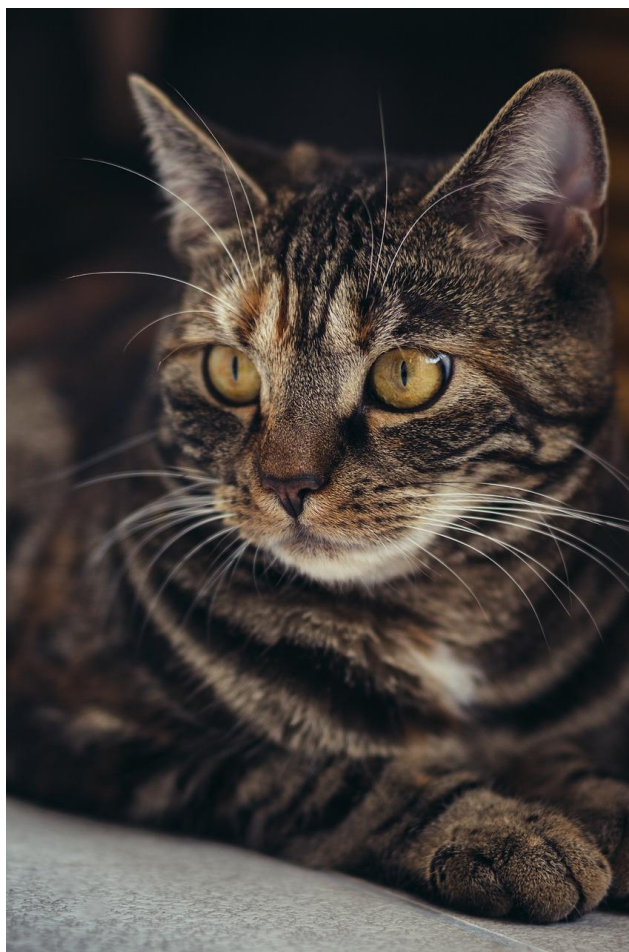
2023. december 13.

Cirmi és Mirci

Cirmi a családjával, mármint a gazdáival új helyre költözött. Macskák nem szeretik az ilyen nagy változást az életükben, de mivel ő szobamacska volt, hát elfogadta, hiszen mindenki vele maradt. A házban ráadásul még nagyobb területe is lett, ahol kedvére közlekedhetett. Annyi volt furcsa neki, hogy innen nem látott olyan magasból az utcára. Azelőtt a harmadik emeleten laktak, ahonnan pompás kilátás nyílt az alatta fekvő területre. Kész cicatévé volt az neki.

A mostani házukból azért többfelé is kilátott. Az utcára és az udvarra egyaránt, és itt is akadt a számára elég látnivaló. A kapun kívül, amelyen keresztül a gazdáját hazajönni látta, autók jártak, buszok és teherautók meg biciklisek és persze gyalogosok is. Látott aztán állatokat is. Kutyák, macskák és néha lovak is jártak a nem túl forgalmas utcában. Mivel az udvart is a saját területének tekintette, furcsállotta, hogy idegen macskák is rendszeresen bejárnak oda. Ezt az ellenérzését ki is fejezte a szúnyoghálós ablakon keresztül, de egyebet tenni nem tudott, hiszen az ajtók gondosan zárva voltak.

Ezt nehezményezte is, mert amikor a családtagok az udvaron voltak, őt nem vitték magukkal. Nem önzésből, hanem mert féltették, nehogy eltévedjen a számára ismeretlen környezetben, ahol áldozatul eshet kutyák támadásainak, vagy csak valamelyik szigorúbb kandúr oktatná ki, meddig tart az ő területének a határa.

Télen, rossz időben, amikor a család bent volt a házban, kevésbé érezte emiatt elhanyagoltnak magát, de ahogy jött a tavasz és odakintről finom illatok érkeztek, Cirmi is vágyakozott volna a friss levegőre. Néha mégis kivitték és olyankor pórázon sétálhatott a gazdájával, akit ugyanúgy imádott, mint a kutyák a falkavezérnek tartott embert vagy másik kutyát.

Nem volt egyszerű a cirmos élete. A szomszéd ház bozontos szőrű hófehér macskája, Mirci ugyanis arcátlanul bejárt a kertjükbe, Cirmi legalább is idegen betolakodónak tartotta és időnként komoly fújásokkal a tudomására hozta, hogy nincs barátság köztük.

Mirci nehezményezte a dolgot, pláne, mivel a Cirmi odaköltözése előtt neki szabad bejárása volt oda. Mi több, most az egyik nagymama is védelmébe vette Mircit, aki heves dörgölőzéssel fejezte ki a nagymama iránti rajongását. Volt úgy, hogy Mirci is be akart nyomulni, mikor a nagymama érkezett, de őt kitessekelték onnan, nehogy valami hevesebb összecsapás törjön ki a két cica között.

Mirci attól még továbbra is hízelgett a nagymamának, csak úgy vágózott oda hozzá, ha meglátta. Senki sem tudta, mi volt az eredete ennek a rokonszenvnek, csak volt. Cirmi viszont, ha megérezte a nagymama ruháján a Mirci szagát, rögtön mérges lett és olyankor nem lehetett őt ölbe venni. Igaz, csak egy darabig, mert az ómama nagy macskabarát volt és ennek az idegen cirmosok se tudtak ellenállni sokáig, nemhogy Cirmi.

Mirci időnként felugrott az ablakpárkányra, úgy nézett farkasszemet Cirmivel. Ez többnyire éjszaka történt, amikor a család az igazak álmát aludta és csak Cirmi sérelmezte ezt a birtokháborítást. Ő éberren vigyázta a család álmát, zöld szeme izzó parázként fénylett a sötétben, valósággal belefúródott a Mirci kék szemeibe. Mirci viszont nem ijedt meg, mert eleve barátságos szándékkal közeledett a szemközti ház területéhez, másrészt okos volt és tudta jól, hogy Cirmi nem árthat neki az ablakon keresztül.

Ugye, te se félnél, ha valaki az ablakon át kukucskálna rád?

No, hát Mirci se zavartatta magát, hanem egy idő után mégis útra kelt, mert az éjszaka a macskák aktív ideje. Remélem, tudtad?

Körbejárta ő a saját területét, meg amit azonfelül nem szégyellt. Az pedig egy egész falu területét tette ki nagyjából. Néha, amikor nyugtalanító illatok érkeztek a távolból, még azon túl is merészkedett Mirci, hogy aztán jó csapzottan érkezzen haza másnap reggel.

De erről nem mesélt senkinek, csak egy napon úgy tért meg, hogy a fél szeme sérült volt. Egy vetélytársa kaphatott bele. Utána valamivel óvatosabb lett, de az se tartott sokáig nála.

Mirci sérült szemmel is népszerű volt. Talán a kedves, hízelgő természete miatt, talán másért, de valahogy mindig megúszta a dolgokat és senki nem haragudott rá. Megmaradt szépnek, szabadnak és függetlennek, amilyenek minden macskának illene lennie. Csatangolt meg visszatért, majd megint csatangolt, lógott meg megint hazatért. Tudott ugyan egerészni, de volt egy-két finom macskaeledel, aminek nem tudott ellenállni. Ezeket látványosan „igényelte meg” a gazdasszonyától, akit könnyűszerrel vett le a lábáról a behízelgő modorával.

Mintha valami elit macskaiskolába járt volna, olyan kiváló volt a viselkedéskultúrája.

Hát hasonlókat lehetett elmondani a Cirmi modoráról is. Mindig szépen rendben tartotta a bundáját. Rózsaszín talpacskájával végig tisztogatta magát, hogy csak úgy fénylett. Még a nem macskabarát látogatóknak is megakadt rajta a szeme. A számára kedves látogatókat az ajtóban fogadta, és mikor távozni készültek, kikísérte őket. Eltanulta a gazdájától, akiket a saját családjaként szeretett. Ha te is megismered, bizonyára te se értenéd, hogy lehet nem szeretni a cicákat?!

Aki érdekből való hízelgést feltételez róluk, abba nem sok empátia szorult. Nem képes átérezni, hogyan közeledik felé egy számára ismeretlen állat s hogy valójában mit is akar. Pedig egy kecskében is ugyanannyi kíváncsiság lakik, ugyanúgy érdeklődik irántad, ha a lakóhelyéhez közeledsz, mégse tételezel fel róla efféle fondorlatosságot, mint amilyet a macskákról szoktak.

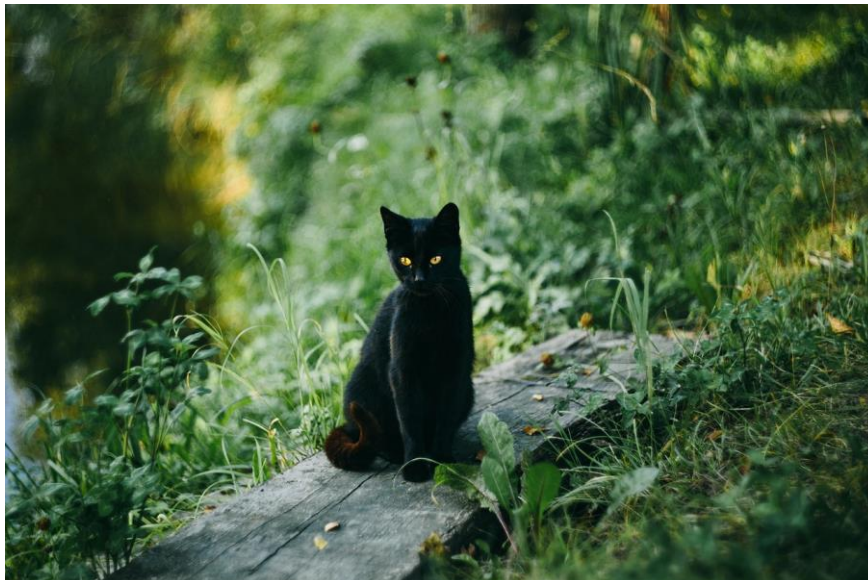
Középkori hagyomány, és nem is a legszebbek közül való.

Tudod, néha az embereknek vannak furcsa, érthetetlen korszakai, amikor egészen szörnyű dolgokat képesek elkövetni mások ellen. A középkor az egyik ilyen korszak volt, de most nem erről akarok mesélni neked.

Nézzünk szét inkább Cirmi körül, hátha ránk is olyan szépen volna kedve nézni, mint a „falkavezér” gazdájára szokott. Ülve vagy heverve, ahogy itt is látod.

Csak akkor nem marad ilyen szelíd, amikor ezt a fekete imosztort meglátja a kertjükben. Méghogy ott merészel andalogni, ahol ő is szeret sétálni a szeretett gazdájával?! Hallatlan! Ffffff!

Azért ne gondold, hogy Cirmi élete barátságtalanul alakult a faluban! Annál ügyesebb cica ő. Ha odakint nem is flangálhat, mint Mirci vagy a többi falusi macska, feltalálja ő magát a saját környezetében. Ha szép zöld szemébe nézel, nem az ármánykodás és álságosság jut az

eszedbe róla. Ó, nem. Annál inkább a barátságosság és a kedvesség, amit a maga módján szépen tud kifejezni.

Például, ahogy melléd heveredik. Ez felhívást arra, hogy dédelgesd egy kicsit.

És miért ne tennéd?

Nos, hát Cirmit sokan megcsodálják az ablakon keresztül is.

Ő a megközelíthetetlen cicahercegnő.

És az se semmi.

2023. december 14-16.

Kuuutyatánc

A kutyák bármiről híresek, csak nem a tánctudományokról. Igaz, akadnak cirkuszi kollégáik, amelyeket épp erre idomítanak be, de az nem természetes produkció, hanem valami mesterkélt dolog, amit csak azok szeretnek, akik valósággal gyereküknek tekintik a házi kedvencüket. Ez azonban nem természetes érzés, hanem csak valaminek a pótléka.

No, ez a kutya másmilyen nevelést kapott. Nem volt kénytelen ostorpattintgatásra felugrálni, hanem szabadon futkoshatott, amikor szerető gazdája sétálni vitte. Volt is nagy arénázás, avarban hempergés, és az eredmény olyan volt, mint amit ezen a fényképen is látsz.

Ugye, olyan, mintha egy erdei avarkoronát kapott volna a manóktól és koboldoktól, akik folyton ott leselkednek valamelyik fa vagy bokor mögött? Nekem úgy tűnik, de azért nem muszáj elhinned.

A kutya boldogan rohangált és észre se vette, hogy rövid időn belül eltévedt.

Kétségbeesetten nézett körül, de a gazdáját nem látta sehol. És az erdőben már szürkült.

De hát hogy lehet az, amikor a kutyáknak kitűnő a szimata, és még a számukra idegen dolgokat is meglelik, nemhogy a saját gazdájukat?!

Futott erre, futott arra, de a visszaút egyre kevésbé volt látható.

Most mitévő legyen? Nehéz helyzetekben mindig a gazdi szava adja meg a helyes irányt.

Szegényke teljesen kétségbe esett. Nem tudhatta, hogy éppen a kaján koboldok űztek vele csúf tréfát. Nem akartak ők neki rosszat, csak emlékeztették rá, hogy nem szabad csak úgy cserben hagyni azt, akit a legjobban szeretünk.

Ugri kutya, nevezzük most így, nagyon szeretett volna a biztos védelem öblébe jutni.

Ugrált és futott, és elkezdett félni. Mi lesz most ővele, ha a gazda itt hagyja?

Félelmében nyüszíteni kezdett, és ez volt a szerencséje

Nemcsak ő féltette a legjobb barát társaságát, hanem az ember is, akivel sétálni indult.

Ő is kereste Ugrit, de neki nem volt olyan kitűnő szimata, mint házi kedvencének.

Az az igazság, hogy valaki mobilon hívta, és amíg hosszasan beszélgettek, Ugri elcsavargott valahová. A leereszkedő félhomály őt is aggasztotta, de volt nála zseblámpa, meg hát a telefonját is használhatta világításra, ugyanúgy, ahogy te is szoktad.

Azt tudod, hogy az időt nem mindig helyesen érzékeljük. Néha egészen hosszúnak tűnik, különösen amikor bejeddünk valami miatt.

Ugri elkezdte ősi ösztönét használni, vagyis szimatolt. Lassan, de haladt visszafelé az úton, ahol eltévedt. A gazdi illata egyre erősebben érződött.

Már tudta, hogy jó nyomon jár.

Egyre gyorsabban futott, csak úgy iszkolt vissza az illat irányába.

A gazdája már megint mobilozott.

Igaz, ezúttal azért, hogy segítséget kapjon Ugri számára.

És akkor felhangzott a szeretett tappancsok ismerős hangja!

De már nem kellett semmiféle külső segítség. Megvolt!

Nem is akárhogyan, hanem egy szédületes kutyatánc formájában.

Kuuuutyatánc porzott az avaron, kuuuutyatánc a javából!

Míg csak élnek, egyikük se felejt el.

Ugri métereseket ugrott, hogy közelebb férkőzzön szeretett gazdája szívéhez, aminek hangját máskor is boldogan hallgatta, ha a kanapén heverészett.

Aztán mindketten megtanulták egy életre, hogy a közös időt szépen együtt illik tölteni. Nem mobilozással és nem csavargással, hanem csak egymásra figyelve.

Ugye, te se felejtet el?

2023. december 16.

Erdők népe

Mikor az erdőn jársz, talán nem is gondolsz rá, mennyien rejtőzködnek annak titkos zugaiban. Ne hidd, hogy az erdő csak abból áll, amit te egy séta közben láatsz! Földön, föld felett, föld alatt, mindenütt laknak, legfeljebb nem mutatkoznak előtted. Úgy laknak ott annyian a sokféle lények, akár egy társasházban az emberek, csak nem pörölnek egymással annyit, mint az emberek. Mi legalábbis így hisszük.

Azért ők, ha borsot is törnek egymás orra alá, nem feltétlenül rosszaságból teszik, hanem mert csak más fogalmuk van a tulajdonjogról. Ha táplálékról van szó, aki amit talál, az az övé. Megeheti, még be is spájzolhat belőle télire, mint a mókusok szokták.

Amit a legkevésbé láatsz, az a föld alatti élet. Pedig az erdő lelke ott lakik. Számtalan gomba, baktérium, csöppnyi élőlény dolgozik ott, akár egy titkos laboratóriumban, hogy az erdő egészséges legyen és az is maradjon. Ezek lebontják az elpusztult lények testét és valami egészen porhanyós valamivé dolgozzák át.

Amit előállítanak, annak a neve finom erdei talaj. És az annak a sok élőlénynek a közös munkájából terem meg, ami az erdő ökoszisztémáját jelenti.

Volt úgy, hogy egész erdőket irtottak ki, hogy egészen másfajta növényeket telepítsenek a helyükre, és egy darabig úgy tűnt, hogy a dolgok rendben, sőt remekül mennek, majd amikor az új növények mind elhasználták az erdei földben elraktározódott tápanyagot, az egész vállalkozás kudarcba fulladt. Azon nem gondolkoztak, hogy valamit is rosszul csináltak, hanem újabb erdőket irtottak ki, mint manapság az esőerdőket, és az eredmény ismét valami félresikerült dolog lett.

Szerinted mit csináltak rosszul?

Valami nagyon hiányzott. És az az erdő teljes rendszere, egésze volt. Olyanok voltak ők ott, mint egy rendes család: minden családtag segít a többieknek, az eredmény pedig harmónia és rend.

Tudod, miért?

Mert egy jó családban közösek a célok. Amit elérnek, annak mindenki örül. Senki nem irigyli, nem sajnálja a többitől a sikert, mert az mindannyiuk közös sikere. A szépséget mindenki szépségnek találja. Tőle mindannyian értékesebbé válnak.

Ha erre az esőcseppek áztatta, egészséges páfrányra nézel, bizonyára arra gondolsz, mennyire egészséges az a közeg, ahol nőtt. És ez így is van.

Mikor egy növény jól érzi magát, kifejezi a küllemével, a tartásával, az egész megjelenésével és kisugárzásával. Nos, ebből semmi sem hiányzik a jólesően fürdőző páfrányból. Akár patak mellett nőtt, akár egy vízesés mentén, láthatóan megkapja azt, amit igényel. Ettől szép és harmonikus. Csak ne felejtse el, hogy ott is kell hagyni, ahol felfedezted!

Ha kiemelnéd a környezetéből, előbb csak senyvedne, aztán elpusztulna.

Ennyit tesz a megfelelő környezet.

De említettem, hogy a földben sokféle lény lakik. Nemcsak olyan parányiak, mint a baktériumok vagy a gombák, hanem sokféle rovar, földiféreg, giliszta, ászka, amelyek ugyanolyan „földműves” életmódot élnek, mint kisebb „kollégáik”, csak másként.

S aztán laknak ott még nagyobbak különféle odúkbán, földalatti járatokban, mint az egerek, pockok, vakondok, borzok, stb. Jól érzik ott magukat? Biztosan, mivel az az otthonuk. Ilyen kérdést nem is érdemes feltenni nekik. Nem értenének.

Tavasszal válik szemmel láthatóvá, milyen gazdag tápanyagokban az erdei föld.

Ahol ez a sok tavaszi tőzike terem, ott ezen felül még elegendő nedvességet is tartalmaz, szóval a pompás virágoknak van mit enni és inni. Ők is szép egészségesek.

Igaz, rovarok is próbálkoznak másfajta rendet teremteni köztük, de rájuk meg a tűhegyes fogú sünök vadásznak, nehogy véletlenül felboruljon az a kényes egyensúly.

Vannak távoli erdők, mint ez a Japán-beli, nekik az ottani klímához kell alkalmazkodniuk.

Ugye, milyen pompásak a keleti fenyők? Olyan fegyelmezetten állnak, mint egy hadsereg katonái. A környezetüket úgy is védelmezik, akár a katonák. Ahogy minden erdő „katonái”. A dolgok ettől vannak rendben.

2023. december 18.

A torkon lenyomó rendszerbőrő

Az előbb a harmóniáról beszéltem neked.

Ennek fontosságát akkor érzed át igazán, amikor az ellenkezőjét kell megtapasztalnod.

Ugye, látod, mi hiányzik erről a képről? A nagy, széles, harminckét fogú mosoly ellenére, amely nagyon meg akar győzni téged valamiről. Arról, hogy ami nincs, az megvan. Olyan ez, mint egy furcsa bukfenc. Valaki körbebolondozza a porondot, neked mégse támad jó kedved tőle.

Meg tudod mondani, mit hiányolsz erről a képről?

Mindjárt segítek. Az igazi kinézetet. A száj mosolyog, még hozzá nagyon is, de a szeme az nem. Pedig elég sok mindent összezsúfoltak a képben: kék szem, szőke haj, rózsaszín ruha, zöld fenyők, csillagdísszel, sőt még az angolok kedvenc kerti madara, a vörösbegy is. S ha még mindig nem értenéd, angolul köszön el tőled a lány vagy a néni.

Akkor meg mi a baj?

A sok fog inkább vicsorog, mint mosolyog. És egymástól is inkább távol állnak, ahelyett, hogy szép rendben sorakoznának egymás mellett. Nem tudják mímelni a rendet, és legkevésbé a harmóniát.

Nos, hát ez az, ami nincs meg az egyszerű kis képen.

Valami felforgatta a rendet.

Baj van a rendszerrel.

Valamit le akarnak nyomni a torkodon. Te pedig, ha egészséges vagy, nem hagyod.

Ahogy a következő képen sem.

Ezen még a vonalak is kuszák. Összezilálják az arcot. Aztán lecsúsznak és egy vékonyka nyakká állnak össze. A vékonyka nyak alig tudja megtartani a fejet. Ezen fekete haj, kissé kusza vonalú ez is. A szeme kék, a szája és az arca kipirosítva, de még az orra is piros. Ezek a túl élénk piros foltok nem harmonizálnak a ruha zöldjével.

Ezt a két színt ritkán találjuk együtt.

Miért? Mert megbontják a rendet.

Valósággal összezsapnak.

Egy gyermek még nem tudja pontosan megnevezni, mitől érzi magát kényelmetlenül, de a rajzai őszintén elmondják, mitől van ilyen ferde érzése. Az értő értelmezőnek meg az a dolga, hogy elmagyarázza neked, mi okozza neked azt az érzést.

A torkon lenyomó rendszerbűró.

Egy olyasvalami, ami nincs is, mégis rá tud telepedni az életedre. Meg az életérzésedre.

Meghatározza a mindennapjaidat. Hiába akarod, hogy ne legyen ott, mégse tudod eltávolítani belőle.

Túlteng, túlterjed, szinte a bőröd alá is beveszi magát.

És tőle minden olyan csúf lesz.

Mint amikor a városra rátelepszik egy nagy bűdös szmogfelhő.

Az eredmény aztán ilyen lesz.

No, ezt nézd meg jól!

Ennek hová lett a feje?

Megvan, arra hasonlít a formája, de ez már annyira torz, hogy ránézni is szörnyűség.

Ember vagy robot?

Mindkettő és egyik sem. Nyers erő, semmi több.

Az egyik kezében egy csomó kihegyezett ceruza, ezekkel mindent át fog írni.

Semmi nem lesz érvényes úgy, mint azelőtt.

„Mert ő mindenkinél jobban tud mindent.”

No, legalább úgy véli.

Ehhez a tudományához már nincsen is szükség emberi arcra.

Mert ő már egy kész hivatal. Egy büro.

És hová is jutottunk a harmóniától?

Attól, ami minden szép tájat áthat. És sugárzik minden szép ember és teremtett lény tekintetéből.

És most megkaptad a kulcsszót. A Teremtés ereje: a harmónia. Az öncélú és másokat feltétlenül legyőzni, lebírní és eltaposni akaró ember pedig csak efféle torzszülötteket tud létrehozni, amelyekkel árt a világ rendjének.

2023. december 20.

Madárbarátaink

Mikor elmúlik végre a tél, langymeleg szél fújdogál, éled a teremtett, világ, lassan magához tér az egész természet. Még nem is tudod, miért, csak máshogyan érzel. Jó kedved van, szívesen sétálsz odakint, és már várod, hogy megszólaljanak a vidám zenészek is, a madarak.

Már minden egy nagy készülődés. A hajnali füttyszó akkor is felzeng, ha nem várod, mivel a feketerigók már február végén elfoglalják a fészkelőhelyeiket, azt őrzik olyan elszánt hévvel. Szóval a dallamos énekszót időnként éles cikkantgatások is megszakítják. Ez mindig idegen betolakodót jelent: rivális hímet vagy egy arrafelé settenkedő macskát.

Aztán amikor már mindennapossá válik a feketerigók éneke, sorra tűnnek fel egymás után a többiek. A pacsirták, amelyek nem költöznek el télire, az énekesrigók, léprigók, barázdabillegetők, erdei pintyek, poszáták, zöldikék, meggyvágók, cinegék és hát persze a madárvilág proletárjai, a verebek. Nem hiányozhatnak a gerlék, galambok sem. Őket elkergetni is nehéz volna, annyira ragaszkodnak a szülőhelyükhöz.

De ez még mindig hiányos kórus. Az Afrikából hazatérő dalosok lassabban érnek haza.

Április végétől hallható a kakukk szava. Akkortól már feltűnedezhetnek az égen az első fecskék is, őket előzik márciusban a vígan kelepelő gólyák.

És amikor már elég meleg van, befutnak a sárgarigók is, amelyek nem is igazi rigók, hanem az aranymálinkó nevet viselik. Gyönyörű aranysárga tollaikról kapták a nevüket. Kicsinyeik előbb zöld színűek, és rengeteg rovar, férget, kukacot követelnek a szüleiktől rettentő éhségükben.

A kakukkfiókának elég csúnya természete van, de erről most nem írok. Elég, ha tudod, nélküle a legkártékonyabb hernyókat nem irtaná senki, s akkor azok túlszaporodnának, s

talán egyetlen levelet se hagynának a fákon. Az meg komoly természetkárosodást okozna, ahogyan egykor a gyapjas lepkék is tették.

Majdnem megfeledkeztem egy másik hűséges madarunkról, a kedves vörösbegyőről. Már ő is megszólal a tél vége felé és ügyesen tud rejtőzködni, mivel csak a kisöregeknek ilyen díszes a tollazata, szóval nem olyan könnyű őket észrevenni. Ő is hasznos kis kertész, meghálálja a téli etetést.

A kékbegyét ritkán láthatod a városban, mivel tipikus erdőlakó. Kék torokfoltja elárulja, érdemes megjegyezned. Látványos, szép madár. Ha be is kukkant a városba, hamar igyekszik vissza a megszokott fészkelőhelyére, az erdőbe.

Télen viszont, amikor kevés a táplálék számukra, az embernek kötelessége gondoskodni róluk. Bőségesen meghálálják, szorgos rovarvadászattal, kertünk tisztán tartásával, no meg csodálatos énekükkel.

Igaz, akadnak efféle jelenetek is a madáretető környékén, de amint látod, a cinkéket se kell féltetni. Harciasan tudják védelmezni azt, ami az övéké.

Tudod, tavasszal így szorgoskodnak a fiókáik körül.

Télen viszont nekünk kell gondoskodni róluk, mikor egyetlen rovar se találnak, amivel csillapíthatnák az éhségüket.

De aztán tavasszal újra visszatérnek dalos társaik, mint ez a fülemüle is, amelyet az imént elfelejtettem felsorolni a májusi nagy visszatérők között, pedig az éneke messze földön híres. Este és éjszaka szokott dalolni. Majd lesd meg és hallgasd ki te is, mennyire rászolgált a csalogány névre! Igaz, Petőfi és Kölcsey idejében még csattogánynak nevezték, de ezt a kicsi különbséget mindenki felismeri, aki nem botfűlű. Igaz?

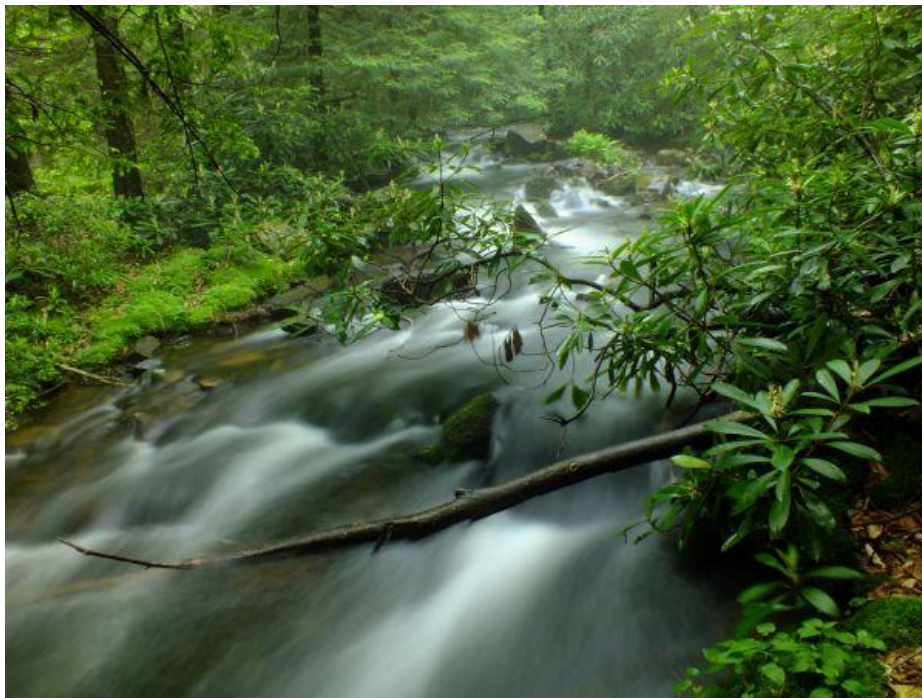

2023. december 21.

Patakok és folyók

Mikor egy folyó megszületik, még csak apró erecske, csermely vagy patakocska a neve. aztán, mivel számon tartják méltóságos folyó vagy folyam formáját, hát vissza szoktak látogatni, mármint ember-barátai ahhoz a ponthoz, ahol a föld mélyéből felfakad a forrása. Vannak olyan tekintélyes folyamok, amelyeknek egész emlékműveket állítanak hálás ember-hívei. Ilyen a Duna, a Rajna, s ha belegondolunk, van is miért hálásnak lenniük.

Amíg egy hatalmas folyam megteszi azt az igen hosszú utat, hogy csermelyből folyóóriássá válik, addig igen sok embert, állatot és növényt lát el a földi élet nélkülözhetetlen elemével, a vízzel. Ennek értékét az tudja igazán, aki kénytelen volt már nélkülözni valaha, mert sivatagos területen élt vagy a hazáját aszály sújtotta. Szóval aki bővizű területen él, az nemcsak iszik belőle, hanem akár lubickolhat is benne, mint barátságosabb vizesések vizében vagy sivatagi tavakban.

Ahol bőven van víz, ott dúsan teremnek növények is, majd ezek burjánzó élete újabb életet terem. Ahol rendben van a vegetáció, ott egyensúlyban élnek egymással a lények. Az egymásba kapaszkodó életek valóságos növényi metropoliszt alkotnak. De még inkább hasonlítanak erdei katedrálisokhoz, amelyek pompájukkal fejezik ki hálájukat és tiszteletüket a Teremtő iránt. Mert minden, ami a természetben nagyszerű, az ugyanannak a hatalmas erőnek, jobban mondva Teremtő Szellemnek a dicséretét zengi.

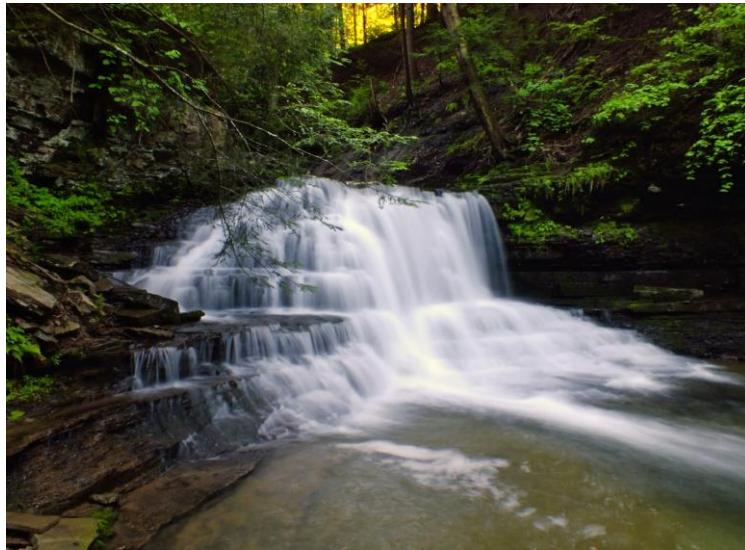
Most megint visszajutottunk a harmónia kérdéséhez.

Hogy miért annyira fontos ez, tovább kell lépned pár lépést előre.

Valahogy úgy van ez, mint a gazdagság-szegénység kérdése. Akinek VAN, az nem érti, a másoknak miért NINCS. Valami ügyetlenséget gyanít azok oldalán, akik nélkülöznek, holott talán másvalaki ezek környezetében túlságosan kapzsi, irigy és önös. Úgy veszi el tőlük az éltető elemek bőséges tárát, hogy annyira neki magának nincs is szüksége, de képtelen visszafogni magát a szerzési lázban.

Olyan ez, mintha az erdőt csupa arankával meg farontó virággal telepítené tele valaki. No, hát azokat se könnyű korlátozni. Túltengésükkel felüti a fejét a diszharmónia. Ha a világ rendje megbomlik, akkor ez fenyeget.

Ha megnézed ennek a hegyi pataknak a szelíd vízésését, semmi bajt nem sejtessz benne, merthogy a víz benne egyenletesen árad és épp abba az irányba, amerre a gravitáció húzza. Minden a természet rendje szerint. Benne a szépség dominál. A fátyolszerű vízésés valósággal vonzza a tekintetet, mivel harmonikus és szép.

De ha már megbomlik a rend, valaki vagy valami túlteng a mások rovására, akkor következik be ismét a felfordulás.

Ha túl sok a víz, akkor nem táplál, hanem pusztítani kezd. Egyszerűen azért, mert tömege révén egyebet nem tehet. Egy úgynevezett tehetetlenségi erő húzza, amely valósággal megparancsolja a nála gyengébbeknek, hogy vele tartsanak.

Van ilyen emberben is?

Jó kérdés, persze, hogy van. Abból van csak sok igazán.

Opportunistáknak nevezzük őket. Olyanoknak, akik mindig valami alkalomra várnak, hogy úgymond meglövegolhassanak egy hullámot és azzal vitethessék magukat, és ez nekik ne kerüljön erőfeszítésükbe.

No, legalább ne túl sokba.

De térjünk vissza a vizeinkhez!

Ha valaki nem korlátozza őket, vagy épp ellenkezőleg, túl sok akadályt, gátat épít köréjük vagy rájuk, ez lesz az eredménye.

Pusztító árvizek, tönkretett települések, egy csomó értelmetlenül elpusztult élet.

Ez az az időszak, amikor az egyébként félénk erdei vadak behúzódnak akár a városok közelébe is. Pedig félnek, de a közelebbi hatalmas áradattól még jobban félnek. Biztos ösztönnel tudják, hogy az embertől várhatnak segítséget.

Okosak?

Igen.

Nálam is, nálad is okosabbak, mert mi nem menekülnénk a halálos ellenségeik karjai közé veszedelem idején.

Az ember más. Már régen kiszakadt a természet rendjéből, ezért nem tartja kellő tiszteletben az anyatermészetet, amelynek ő akkor is része, ha nem akar erről tudomást venni. Sőt olyanok is akadnak, elvakultak a saját képzelt hatalmuktól, akik azt képzelik, hogy képesek legyőzni a hatalmas természeti erőket.

A vége pedig a természeti katasztrófák egész sora.

Hurrikánok.

Pusztító viharok.

Tűztornádók.

Pusztító tengerár, mely kivédhetetlen.

Pedig a természet rendje, harmóniája ilyen.

vagy ilyen

Te melyiket fogod választani?

Ne hidd, hogy nem lehet! Életünk minden napján választhatunk jó és rossz között.

Ha elpuskázunk, utólag felelünk majd érte.

Ahogy a képeken is láthatod.

2023. december 22.

A csokoládémoly

Volt egyszer a világban egy kismoly. Talán egyéb tisztességes neve is volt, de aztán ráragadt egy másik név, jobban mondva egy titula.

Történt ugyanis, hogy ez a rendetlen kismoly talált egyszer a kertben valami nagyon finomat. Még ő maga se tudta, mi az, de amint megkóstolta egyszer, soha többé nem volt hajlandó ruhákat rágni, hanem csak azt az egy finomságot fogyasztotta. Folyton arra járt vissza nagy titokban, de persze az édesség iránti szenvedélye nem maradhatott rejtve a családjá előtt.

Gyanús volt, hogy ez a kismoly folyton elcsatangol és még véletlenül se tart a családjával. Csak hess! és surr! aztán se híre, se hamva. De amikor visszatér, olyan furcsa illata van s ő maga úgy el van nehezedve, hogy csak bebújik a helyére és már alszik is. Kevesebbet is repül, mint a többiek, ezért aztán hízásnak indult.

Hát ez hallatlan! Méghogy egy dagi moly, amelyik mindig kilóg a sorból! Hogy csinálja ez a bűdös kölyök, hogy semmilyen moly-regulát nem tart be, magáról másképpen gondoskodik, sőt még olyan jól megy neki, hogy közben akkora hasat növeszt, akár egy nagy pók, amelyik egész nyáron csak tömte a bendőjét?! Mi lesz vele, ha éppen a molyok ős-ellenségére, a pókokra akar hasonlítani?

Kismoly pedig gondosan titkolta a többiek előtt, honnan szerzi be s hogy hol találta azt a finom táplálékot mindennapi csángálásai során. Még szép! Nem akart osztozkodni rajta senkivel. Azt a finom valamit ő találta, tehát az övé! Keressen magának mindenki eleséget!

Micsoda ő? Az anyukájuk? Ennyivel intézte el a kérdést Kismoly, akinek utóbb Csokoládémoly lett a neve.

Mert az a finomság, amire a kertben bukkant rá egy szép nyári délután, vagyis szürkületkor, amikor a molyok járni szoktak, bizony egy nagy darab csokoládé volt. Valamilyik gyerek hagyta ott, amikor minden unoka kirohant, mert megérkezett a nagymama, aki mindig hoz valami finomat, és egyébként is olyan jó hozzábújni egy kicsit minden unokának, hogy csak úgy versengenek érte!

No, hát így jutott hozzá Kismoly ahhoz a csemegéhez, amiről aztán nem volt hajlandó lemondani.

Ettől változott meg az élete, de még a színe is.

Képzeld el, a Kismoly elkezdett barnás színűre változni.

Mert tudod, a lepkék és pillangók szárnya nem olyan, mint a te bőröd. A tied alá nem lehet belátni. Senki nem tudhatja, mi rejlik alatta. De bezzeg a lepkéké! Hát azon valósággal átsüt a nap, és még a kívülről rajtuk csillogó hímpor ellenére is olyan átlátszók, akár egy ügyetlen hazugság.

Valahogy így járt Kismoly is, aki elkezdett ügyetlenebbül mozogni. Hát persze! Nem röpködött ügyesen, ahogy a testvérei, hanem csak mászott, mint egy féreg. Csendesen átmászott a kertnek abba a zugába, ahol a csokoládét találta, aztán mindennap falatozott belőle.

Aztán egészen barna lett.

-Pfuj, de csúnya vagy! És mitől vagy olyan ragacsos? – mondták a testvérekéi, akiknek kezdett az agyára menni Kismoly különutassága. Meg persze az is, hogy furcsán szaglott és senki nem akart már hozzábújni, ahogy a többi testvérek szokták.

Félrelökdösték és szidalmazták.

Az anyukája meg sajnálta. Akármilyen imposztor, mégis csak az ő gyereke, és ő ugyanúgy szereti, mint a többi rendeset.

Így aztán maga ment, azaz repült utána, hogy kitudja, mit művel olyan nagy titokban az ő elfajzott csemetéje. Legnagyobb döbbenetére a kert egy távoli zugában nyalogatott valami ronda barna dolgot.

Ő legalább is ilyennek látta az elhagyott tábla csokoládét.

Volt is benne igazság.

Mikor nyáron erősen tűz a nap, megolvad attól sok minden. A kenyéren a vaj, a zsír, de még az emberek bőrén is a napozókrém. Hát hogyan olvadna meg tőle éppen a csokoládé?

Molymama rá is mennydörgött csavargó kisiára:

-Hagyod ott rögtön? Hogy nézel ki már megint? Nem szégyelled magad világ csúfjára?

Kismoly, azaz Csokoládémoly nagyon megijedt. Mint mindenki, akit rajtakapnak valami turpisságon. De azért még védekezett egy darabig.

-De, mama! Ez olyan finom! Gyere, kóstold meg te is!

-Hogy képzeled?! Tűnés azonnal haza, te pernahajder! Éjjel pedig mindent elmondasz a papának, mikor hazajön!

No, ez már kemény érv volt. Csokoládémoly elkezdte vonszolni a kövérré hízott potrohát a fűben, úgy „iszkolta” hazáig, miközben az anyukája valóságos fúriaként üldözte.

Ez még mind nem volt elég. A testvéreinek is végig kellett hallgatniuk, milyen „rémtettet” követett el a testvérkéjük. Volt is nagy hahotázás:

-Csokoládémoly! Csokoládémoly!

-Ragacsos a potroha! Kertben kukázik! Pfuj!

Szegény kismolynak ezek után nyugtalan éjszakája volt. Magában kellett meghúznia magát egy zugban, a többiek meg csak csúfolták, míg mindnyájan bele nem fáradtak.

És még ezzel nem is volt vége a dolognak.

Kismoly-Csokimoly szörnyű álmot látott.

Az ő csodálatos ízű csokoládéját ellepték a hangyák. Egy egész hangyaboly telepedett rá. Ott nyüzsögtek és csak falták, zabálták az ő finom és csodálatos csemegéjét, amiről úgy tudta, hogy csak őt illeti.

Reggel, azaz szürkületkor, ami molyéknál a reggelt jelenti, azonnal indulni is akart, hogy ellenőrizze, mi a helyzet az ő kis kerti birtokán. De akkor már az anyukája a nyomában volt. Ő pedig jóval fürgébben mozgott nála, mivel ő nem evett csokoládét. Nem is tűrte a további csavargást.

-Most azonnal visszamégy a helyedre! Nagymama szépen megfürdet téged harmatban, nehogy a hangyák rád találjanak! Tudod, hogy ez halálos veszélyt jelent az egész családra nézve?!

Kismoly persze mit se tudott erről, hiszen soha életében nem látott még hangyát. Egy kivétellel persze, álmában.

-Mondd, mama, a hangyák tényleg megeszik az én csokoládémat?

-Meg bizony, kisfiam, még téged is, meg az egész családnkat is, ha hozzánk jutnának! Azok rettenetes ragadozók, akiktől őrizkedjél egész életedben!

Végül csak hazaterelgette Kismolyt az anyukája, a nagymamája meg olyan fürdetésben részesítette, hogy soha életében nem felejtette el.

Aztán fogyókúrára fogták. Mellette tornagyakorlatokat is kellett végeznie, hogy újból röpképesé váljon.

A végén egész csinos kis moly vált belőle. A színe, a mintája is szabályos lett, mert többé már nem színezte el a csokoládé, amit szintén megtanult elkerülni Kismoly, akiből végül szép Nagymoly lett.

Talán némelyik embernek se ártana, ha követné a példáját.

Mert nemcsak a kövér moly csúnya, hanem a kövér ember is.

Nem gondolod?

2023. december 17.

Ennyire szép?

Esett a hó. A gyerekek mind az ablaknál álltak és nem tudták levenni a szemüket a hófehér tájról, a hócsipkedésben álló fákról, bokrokról, de még a boldogan futkosó Bodri kutyáról sem. Maguk a kutyák se tudják, mi üt ilyenkor beléjük, de egyszerűen muszáj rohangálniuk és nagy hangosan a világ tudtára adni, mennyire boldogok.

No, ha a kutyák boldogan futkosnak, akkor a gyerekek se sokáig bírnak magukkal. Valósággal a feje tetejére állítják a világot. És olyakor a világban tótágast áll minden.

Valahogy így.

De ettől a világ rendje mégse borul fel.

Csak van ebben a fejtetőre állt változatában valami, amitől mindenkinek kuncognia kell.

Aztán még szélesen vigyoriznia.

Az egész világ egy széles filmsztárosollyá változik.

Aki rájuk néz, mégis mindezt rendjén valónak találja. Neki is kedve támad csatlakozni a jókedvűek családjához, amely, bármilyen népes is már, mégis szívesen vesz be maga közé újabb tagokat.

Csilingelnek a mosolyok meg a kacagások, harsognak a hahoták, csak egy valami lehetetlen: az embernek ebben visszafogni magát.

Ahogy az imént mondtam már, a gyerekek elbűvölten álltak az ablak előtt és előbb moccanni se bírtak. De bezzeg utána!

Visongva lökdösték egymást az előszobában és máris kirohantak volna, ha bele nem ütköznek az anyukájukba.

-Hová lesz a séta? – vonta fel a szemöldökét az anyuka. – Odakint esik a hó, ti meg sapka, sál és csizma nélkül mennétek ki? Azt a kutyafáját!

-Anyuka! Mi az a hó? – kérdezte a legkisebb Bercike, akinek az életében még nem történt meg ilyen jeles esemény.

A többiek csak úgy gurultak a nevetéstől. Bercike szája kezdett lefelé görbülni. De nem sokáig, mert az édesanyja ölebe kapta, összecsókolta és sietett vele az ablakhoz.

-A hó az a szép fehér valami odakint, ami télen szokott esni – magyarázta neki. – A vízcseppek megfagynak a levegőben és ilyen szép hókristály-özön táncol utána a levegőben. Mindenre rátelepszik és ettől minden széppé változik.

-Még a Marcsa néni is? – kérdezte egy kis gyermekes döbbenettel Bercike.

A testvérkéiből megint kitört a nevetés.

-Marcsa! Marcsa! Hahaha! – kiáltozták szilajul a gyerekek.

De az édesmama hamar véget vetett a gúnyolódásnak.

-Nem illik kicsúfolni egy olyan kedves öreg nénit, mint Marcsa! Ha rosszak lesztek, nem jöhettek ki hógolyózni!

Hát ez komoly érv volt.

Hirtelen csend támadt. A gyerekek elszégyellték magukat, és szerették volna gyorsan elnyerni az anyuka bocsánatát. Körbefogták hát és hízelkedtek neki. Aztán bocsánatot kértek, mert már valósággal égett a talpuk alatt a talaj.

Utána mindenki megkapta a meleg holmiját és indult kifelé a társaság.

Hogy ott mennyi hólabdához való hó volt már?!

Jutott mindenkinek elég.

Még a kis Bercike is megtanulta, hogyan kell ügyesen megformálni és célba találni vele.

Közben nagyokat csúsztak, néha el is estek, de senki nem bánta. Olyan puha és kellemes volt az érintése, mint nagyanyóka pehelypaplanának.

Bercike meg csak felnyalábolta a havat és szórta fel a magasba.

-Szép! Szép! Marcsa néni is szép!

Így látott életében először havat a család legkisebb tagja, akitől mégse kérdezte meg senki:

Tényleg ennyire szép?

Mert hát jó nagy badarság volna egy ilyen kérdést feltenni Bercikének.

Elvégre az egész világ látja, valóban mennyire szép az első puha, vastag hótakaró.

A gyerekek nem látták, hogy a szomszéd Marcsa is odakint áll az udvaron. A feje tetejétől a fűzős cipője orra hegyéig minden olyan fehér volt már rajta, akárha egy élő hóember lett volna.

Szóval rászolgált a Bercike dicséretére.

2023. december 23.

Tartalom

Szerzői ajánlás	5
Csillagom	10
A kesztyű álma.....	13
Cirmos játszik.....	16
Mesék a kertben	19
Alszik a város	22
A békák zenéje.....	26
Kanyargós utakon	28
Vicces állatkert	34
Fókák albérletben	38
Pingvinsibék	41
Sziromeső.....	44
Rózsa és tulipán.....	48
Malacságok.....	53
Állatgyerekek.....	56
Zivatar	60
Tutyi és Mutyi	65
Sej, de táncos kedvem van!.....	68
A szép kakas	70
Mikor még barátok voltak.....	72
Iszkiri	76
Mackók és babák	79
Cirmi és Mirci.....	83
Kuuutyatánc	88
Erdők népe	90
Madárbarátaink.....	97
Patakok és folyók.....	101
A csokoládémoly.....	107
Ennyire szép?.....	111

Murawski Magdolna mindig tud valami újabb meglepetéssel jelentkezni. Most azzal, hogy egy tavalyra tervezett könyvének kiadását az idei évre teszi át. Nem valami szándékos pukkasztás révén, hanem mivel minden az elmúlt évi megjelenés ellen szólt. A technikai malőrök sora, egy váratlan betegség, s végül a számmisztika. A 7-es szám jegyében zárult 2023-as év nem fejeződhetett be egy 8-as számkörbe való 35. kötettel, amely jobban illik a 2024-hez.

Mindegy is, miért, fő, hogy erre is sor kerülhetett, a kis olvasók pedig hozzájuthatnak az újabb igaz mesékhez. Merthogy Murawski szívesen bolondozik egy sort, ám ebben nem ismer tréfát. Ami jár a gyermekeknek, az jár. Főként a felszabadult nevetések és vidám kacarászások sora jár nekik.

Unokája kedvéért kezdett el mesélni, azaz gyereknyelven írni a másokat is, magát is komolyan vevő szerző. Még jó, mondhatja a Murawskit kicsit is ismerő olvasó. A komolytalanságot, ami a megbízhatatlanság ikertestvére, másokra hagyja. Szórakoztassák ők egymást, míg neki a mesélés is a komoly gyereknevelés eszköze.

Élő és képzeletbeli állatok népesítik be ennek a könyvnek a lapjait. Jól megférnek ők a képzelt lények sorával, akik bezzeg rém komolyan tudják venni magukat. Olyannyira, hogy akár világgá is mennek, ha az óhajaik nem teljesülnek. Mint Kapricka királykisasszony, aki a saját óhaja szerint marad magára a világban. De nem mindenki ilyen öntörvényű. A természet törvényeihez még a mesékben is alkalmazkodni kell. Az igazodást és az okulást nem engedi el Murawski senkinek.

Ezúttal is van egy kakukktojás, azaz abszurd mese a szolidabbak között. Talán ki is maradhatott volna ebből a kötetből, ha a bennünket körülvevő világ nem volna olyan képtelenül abszurd. Attól a többi mese még kerek egészet alkot. Úgy fogják körbe a kis olvasót, akár egy kerekre kötött virágcsokor elemei tartják egymást.

Vannak honi és távoli földrészek állatai egyaránt ebben a kötetben. Háziállatok és vadállatok is. Békés körülmények között és vész helyzetben is, mint egy árvíz. Máskor a képtelenségig fokozza a csokoládémoly történetét, amelyből megtudhatja a kis olvasó, milyen az, amikor valaki képtelenül táplálkozik és mértéktelenül elváltozik a társaihoz képest. No, akkor kell a határozott szülői fellépés!

A képzeletbeli lények mellett vannak nagyon is valóságok. A madarak, amelyek gondozása az írónak úgy kötelessége, hogy egyúttal tovább is hagyományozza az ifjabb nemzedékekre. A természet rendje, harmóniája ezáltal biztosított.

Murawski erre a sétára invitálja a Kedves Olvasókat. Érdemes vele tartani.

Lopes-Szabó Zsuzsa